

Lord

genaamd
De groote

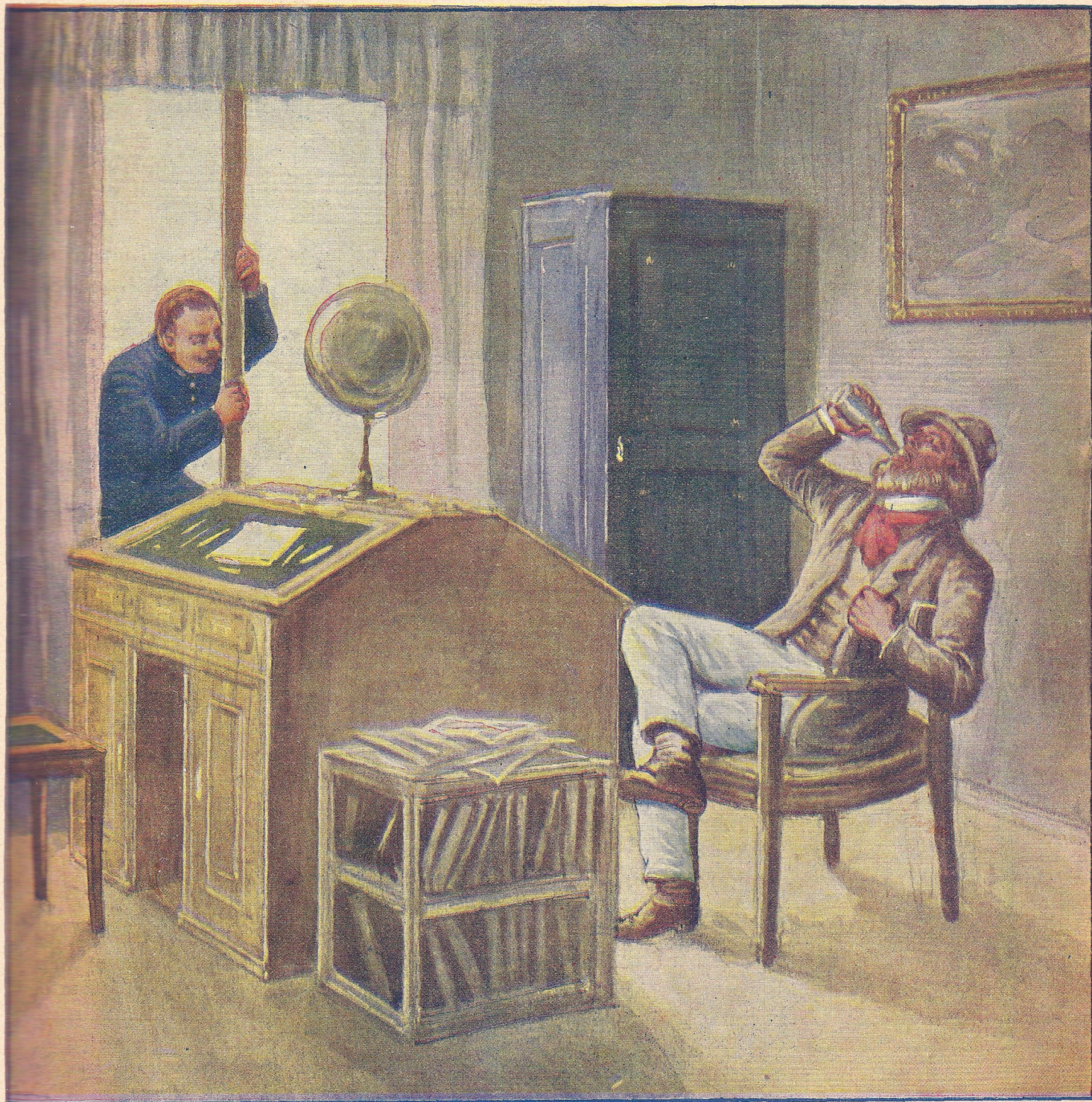
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 89

De edel-anarchist

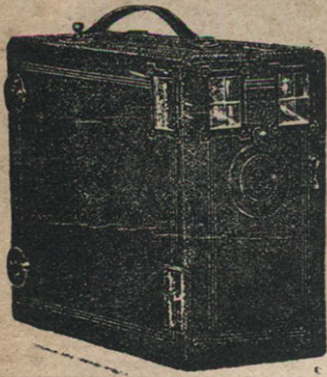
10 cents.
België 25 Centimes

Voorzichtig keek de „vloot” door het venster in het bureau van den inspecteur.

Gelre-Camera's!

Zeer geschikt als geschenk

Billijke en goede hand-camera v. beginnende jonge amateur-fotografen. — Te laden voor 6 opnamen. — Elke opname kan afzonderlijk uitgewerkt worden
Formaat $4\frac{1}{2} \times 6\frac{1}{2} \times 9 \times 12$ cm.

Prijs . . f 2.55 f 3.70 f 5.75
Voll.uitr.- 6.80 - 8.45 - 11.75

De volledige uitrustingen bestaan uit: Camera en alle verdere benodigdheden om direct te kunnen fotografeeren, alles in stevigen doos verpakt. — Nadere inlichtingen verstrekt:

E.FISCHEL Jr. AMSTERDAM
Foto-Artikelen,
GELDERSCHEKADE 88

Vacant.

Wilt U weten

iemands adres, zijn gedrag of finantieele gesteldheid; of Uw personeel betrouwbaar is;

Wilt U inlichtingen

over iemand uit Uwe naaste omgeving; over verbintenissen en de personen met wie men deze wil aangaan, wendt U dan tot de

Afdeeling van de „Nieuwe Rotterdamsche Veiligheidsdienst”

Kantoor: Gelderschekade 27a (Beursplein). Tel. Int. 3680. Directie: Verschoor & Co.

Bekwame Detectives in dienst. Hoog geplaatste personen behooren tot onze cliënten.

van Personen en Zaken in Binnén- en Buitenland

Indisch Leger

INLICHTINGEN voor dienstneming zijn kosteloos te verkrijgen bij de Koloniale Reserve en bij de Rijksagenten.

HANDGELD f 225.— voor vrijwilligers en
f 200.— voor miliciens.

PENSIOENEN IN DE WEEK f 5—f 13

Voor onderluitnants f 24.—

Militieplichtigen, die gedurende 3 jaren in Indië hebben gediend, worden bij eene oproeping onder de wapenen voor herhalingsoefeningen van de lichter en het korps, waartoe zij behooren, buiten die oproeping gelaten.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

De Edel-anarchist.

EERSTE HOOFDSTUK.

De ongewasschen anarchist.

„Ik heb een vreemd gezelschap ontdekt,” zei John C. Raffles, de „Groote Onbekende”, zooals de politie en het publiek te Londen hem noemden wegens zijn trucs, die hij hoofdzakelijk uitvoerde tegen de oneerlijke grootkapitalisten; „ik zeg je, Charly, dat ik een gezelschap ontdekt heb, dat tot de meest komieke, tot de vroolijkste en gekste soort van menschen behoort, die je je denken kunt!”

„Zoo”, antwoordde zijn vriend Charly Brand, terwijl hij de asch streek van de sigaret, welke hij rookte, „dat gezelschap was zeker de oorzaak, dat ik gisteravond hier alleen moest zijn en tevergeefs op je gewacht heb, totdat ik je eindelijk hedenmorgen ongeveer drie uur thuis hoorde komen?”

John Raffles floot. Hij amuseerde zich over den verwijtenden toon van Charly Brand. Hij ging naar dezen toe, klopte hem op den schouder en zei:

„Charly, je hebt gelijk! Ik moet mij verontschuldigen. Ik ben door een toeval in dat gezelschap gekomen.

Deze menschen waren zoo interessant, dat ik mijn belofte vergeten heb, om met jou den avond in den Criterium-schouwburg door te brengen.

Maar nu zal ik je het genoeg verschaffen, om hedenavond met mij in dat gezelschap te zijn.

Ik zeg je, dat je je zoo zult amuseeren als nimmer te voren!”

„Ik ben inderdaad verlangend, om de lieden, waarover je spreekt, te leeren kennen. Maar ik heb sedert mijn geboorte in Londen nog geen aangenaam gezelschap ontmoet. Ware vroolijkheid ligt niet in den aard der Engelschen.”

„Daarin heb je gelijk,” zei Raffles, „het zijn ook geen Engelschen, waarheen ik je breng, maar een troep kunstenaars, die elkander toevallig ontmoet hebben, en wier beroep ons even vreemd blijft, als de bacteriën, die ons in het lichaam huizen.”

„Je maakt mij inderdaad nieuwsgierig”, antwoordde Charly Brand; „wanneer zullen wij naar hen toe gaan?”

„Als het je schikt, dan kunnen wij dadelijk vertrekken,” zei Raffles.

„Van af zes uur in den namiddag tot des ochtends zes uur zijn zij bijeen en zitten altijd op dezelfde stoelen.

Door een toeval heb ik hen ontdekt. Ik was gisteravond reeds op den terugweg, toen ik aan het Strand iemand ontmoette, die mijn belangstelling opwekte door zijn eigenaardige kleederdracht en zijn vreemd uiterlijk.

Stel je een kleinen, niet dikken en ook niet mageren man voor, van omstreeks dertig jaar, die een broek aan had, zoo wijd als het zeil van een schip.

De man had aan een voet een zwarte en aan den anderen een bruine kous, die, doordat de broek kort was, duidelijk zichtbaar waren.

Stel je verder voor, dat hij een paar laarzen aan had, die zonder twijfel door een der beste schoenmakers gemaakt waren en die er zoo elegant uitzagen dat iedere dandy ze op een soirée kon dragen.

Voorts een overjas, niet zooals wij die gewend zijn, maar een soort Italiaansche mantel, of zooals de Duitschers ze gewoon dragen, een zoogenaamde bergmantel.

Deze mantel had al de kleuren van den regenboog en daarboven vertoonde zich een hoofd met een verwilderden baard en een bos haar, dat herinnerde aan Simson in den bijbel.

Een flambard van vreemden vorm droeg hij op zijn hoofd.

Al waren zijn voeten niet in overeenkomst met zijn kleederdracht, toch moet ik je verzekeren, dat hij een sigaret rookte van de beste kwaliteit.

Je weet, Charly, dat ik een kenner van sigaretten ben; maar die van dezen man was van zulk een goede kwaliteit, dat ik naar hem toeging en tot hem zei:

„Vergeef mij, mijnheer, maar ik stel er zeer veel belang in, van u te vernemen waar u deze sigaretten koopt — — —?”

„Wat denk je, dat de man antwoordde?”

Charly Brand haalde de schouders op.

„Dat kan ik niet weten. Hij kan je brutaal of beleefd geantwoord hebben.”

„Neen, geen van beiden,” zei Raffles lachend.

„Hij antwoordde niets, maar deed mij een weder-vraag”.

„En hoe luidde die?”

„Zeg eens,” zei hij — „u ziet er uit als iemand, die ik vertrouwen kan — hoeveel geld kunt u mij leenen?”

„Wat zei de man?” vroeg Charly Brand.

„Dat heb je toch reeds gehoord; hij vroeg, hoeveel geld ik hem leenen wilde! En toen ik hem niet dadelijk antwoordde, zei hij:

„Ik taxeer u op een half pond sterling!”

„En gaf je hem dat bedrag?”

„Ik gaf het hem, in de hoop, dat hij mij het merk der sigaretten zou opgeven.”

„En wat was het gevolg? Deelde hij je dat mede?”

Raffles begon opnieuw te lachen.

„Nadat ik hem de tien shilling gegeven had, vroeg ik hem nog eens, en toen nam hij het eindje, dat hij nog in de vingers had, en bekeek dat nauwkeurig. Daarna zei hij:

„Ik heb de sigaret reeds in den winkel opgestoken. Het adres, dat er op stond, is er reeds afgerookt.

„Dat is jammer, gaf ik hem ten antwoord, maar misschien kunt u mij zeggen waar de winkel is, waar u hem gekocht hebt.”

„Onmogelijk! antwoordde de vreemdeling. De sigaret is niet uit Londen afkomstig, en als u er iets naders van weten wilt, dan moet u dat vragen aan dengene, die ze mij geschonken heeft.

Om kort te gaan, ik ging met hem mede en kwam, zooals ik je reeds heb verteld, in een der vrolijkste gezelschappen, die ik ooit heb aangetroffen.”

„En hoe ging het met de herkomst der sigaret?”

„Ach!” antwoordde Raffles, „een Russin, een mal vrouwspersoon, een zekere Saktow, die de sigaret aan den man geschonken had, verklaarde mij, dat zij deze soort een poos geleden in een Parijsch café cadeau gekregen had van een schilder.

Ik moest dus, om verder te kunnen vorschen, het verblijf van den schilder zoeken.”

„Dat was een sigaret toch niet waard!”

„Neen!” antwoordde Raffles, „zooveel moeite doe ik niet voor een sigaret!

„Neem nu je mantel en hoed en laat ons heengaan.”

Voor de kleine, voorname villa, die lord Lister bewoonde en die gehuurd was op den naam van monsieur Bernhard, namen zij een rijtuig en Charly hoorde, dat zijn vriend den koetsier het adres opgaf van een straat aan het Strand.

Na een half uur verlieten zij het rijtuig. Raffles betaalde en terwijl hij Charly Brand onder den arm nam, ging hij met hem in een der donkere en smalle zijstraten van het Strand.

In de nabijheid stond een klein Italiaansch café en Charly Brand las boven de deur in gouden letters de woorden:

„In de Vesuvius. Eigenaar Ernesto Tomaellia.”

Een luid gelach en woorden in allerlei dialecten klonken dooreen, toen de beide heeren in het café kwamen.

Het was een eigenaardig interieur, dat Charly Brand voor zich zag. Een interieur, dat even sterk afstak bij de andere restauraties aan het Strand, als bij voorbeeld een misdadigerskroeg in White Chapel of East End.

Men kon denken, niet meer in Londen, maar in het midden van Italië te zijn.

Aan het plafond hingen bonte guirlandes van papier en lampions.

Aan de muren hingen allerlei ledige met stroo omvlochten Chianti-flesschen en op een kleine, houten tribune zat iemand, die de mandoline bespeelde, een straatzangeres uit Napels accompaneerde, die in een bont costume en met een tambourijn in de hand Italiaansche straatliederen zong.

Rondom de tafel zaten zes jonge Italianen met evenveel jonge meisjes en voor hen op de tafel stonden Chianti-flesschen.

Zij dronken en waren vroolijk.

In een hoek van het kleine, vuile vertrek, dat met sigarendamp bezwangerd was, stond een groote tafel, waaraan Raffles en Charly Brand plaats namen.

De kleine man, dien lord Lister reeds te huis aan zijn vriend beschreven had en die Charly dadelijk herkende, had hen plotseling opgemerkt, sprong met een luid gebrul op de tafel en riep:

„Vrienden, stapt op, er is een weldoener binnengekomen! Laten wij hem met onzen rondzang begroeten!”

Dadelijk sprongen eenige jonge mannen en meisjes van hunne stoelen op, keken lachend naar de vreemdelingen en hieven hun gezang aan.

Lachend luisterden Charly Brand en Raffles naar de onzinnige woorden.

Het was een inhoud, waarvan slechts de ingewijden iets begrepen. Ieder ander moest wel denken, dat hij het gezang hoorde van een troep krankzinnigen.

Zij zongen:

„Wij zijn kapille — pille — wik,
Wij zijn kapille — pille — piep.
Wij zijn kaporus!
Wij zijn kapille — pille — piep,
Wij zijn kapot!
Wij hebben zoo niets,
En hebben zoo niets,
Daarom drinken wij, tot wij zijn kapot!”

Met een oorverdoovend alarm begroetten zij daarop de beide heeren, namen hun de mantels en hoeden af en gaven hun een plaats in hun midden.

Daarna riep een van hen tot den kleinen man:

„Spritunke, stel ons voor!”

„Dadelijk, dadelijk!” antwoordde de kleine en ging van de tafel af.

„Hier ziet u,” zei hij tot Charly Brand, „eenige van de grootste kunstenaars bijeen, die er ooit op aarde bestaan hebben.

Om u nader met de bijzondere eigenschappen van hen bekend te maken, moet gij vooreerst de namen weten, die men hun bij hun geboorte gegeven heeft.

Ziet u dien blondgelokten, interessanten Adonis, die daar naast zijn 34ste beminde zit? Hij vertelde voor den 35sten keer dat zij de eenige vrouw is, die hij bemint!

Kijk dien man aan, neem een voorbeeld aan hem en onthoud zijn naam. Hij is een treurspel! Waarlijk een treurspel, die zijn spel in het publiek speelt en hij heet Keinz!

Maar om hem te onderscheiden van zijn grooten collega, wordt zijn naam het *ei* geschreven.

Tooneelspeler Keinz, sta op, reik uw hand aan de nieuwe leden van onze tafel en groet hen!”

De blonde Keinz stond op, reikte lord Lister en Charly Brand de hand en zei:

„Ik sluit u in mijn hart! — Weest er van verzekerd, dat ik u nooit vergeten zal. Laat ons vrienden zijn!”

„Voör deze eer,” riep de kleine, „moet u straks onze koffie betalen!

Veroorloof mij nu, dat ik onze overige mannelijke dieren aan u voorstel. De vrouwen komen later.

Dit is de genialste muzikant van den tegenwoordigen tijd, waarbij Salome in het niet verdwijnt; deze man componeert niet meer met noten, zooals gewoonlijk de musici doen!

„Gij zult u later,” voegde hij er bij, „daarvan kunnen overtuigen, als hij een symphonie voordraagt.

Deze man heet Beeoven. Hij schrijft zijn naam, ten einde zich te onderscheiden van een vroegeren componist, zonder *t/h*; zijn naam zult u moeten noteeren.

Behalve zijn scheppingsgave bezit hij nog de eigenschap, een onvermoeiden eetlust te bezitten; zoodat wij hem *d e h a a i* noemen.

Hij verslindt alles, wat wij hem voorzetten. Hij heeft het bewijs geleverd, dat het taaiste stuk Engelsche koelever evengoed verteerbaar is als de nagels van zijn vingers, waaraan hij voortdurend knaagt.”

„Houd toch op!” riep een langharige aan het andere eind der tafel. „Ik ben juist bezig, appeltaart met slagroom te eten.”

„Ik zie, dat ge een gulzigaard zijt,” zei de kleine. „Je wilt spreken en de wereld toonen, dat je een lyrisch dichter bent; daarom eet je appeltaart met slagroom!”

Waar haal je het geld daarvoor toch wel van daan, Srancille?”

De dichter met zijn zwarte lokken at van een groot stuk appeltaart en antwoordde:

„Ik moest tot mijn spijt dezen morgen weer een van mijn gedichten voor weinig geld verkoopen.”

„Dat is voor mij iets vreemds,” zei de kleine, „ik had nooit gedacht, dat men gedichten verkoopen kan,” en zich tot Charly Brand wendend, sprak hij:

„Hij werkt namelijk voor een knalbonbonfabrikant en knipt zijn citaten uit de klassieke werken.

Thans werkt hij aan een nieuw stuk.

Frederik, wanneer zullen we het verdiende honorarium eindelijk eens op een vroolijken avond verteren?

Of hebt ge misschien reeds zooveel voorschot daarop ontvangen, dat ge niets meer te goed hebt?

De appeltaart komt mij verdacht voor.”

„Nu wordt het tijd,” riep de knalbonbondichter, „dat jij je zelf eens voorstelt, of als je het niet verkiest om je levensloop aan onze gasten te vertellen, dan zal ik dat doen!”

„Zwijg!” riep de kleine, „je weet, dat ik niet spreken mag over mijn levensloop, want je weet ook, dat ik anarchist ben!”

Allen begonnen luidkeels te lachen.

„Als jij anarchist bent,” riep de dichter, „dan ben ik een dief en een moordenaar!

Zeg eens, Karel, weet je wel, wat een anarchist is?”

„Je beledigt mij,” antwoordde de kleine, en zijn gezicht werd purperrood; want iedereen, die aan zijn ontwikkeling twijfelde, wat zijn verklaarde vijand.

„Waarom twijfel je daar aan?”

„Hoor eens,” antwoordde de dichter, „wij allen zijn, vooral wanneer we aan tafel zitten, ontoerekenbaar. Maar het idee, dat jij hebt, te meenen anarchist te zijn, is het gekste van alles.”

„Kellner!” riep de kleine op dit oogenblik, en een onzindelijke kellner kwam bij hem.

„Wat wenscht u, signor?”

De kleine wees met zijn duim, die zoo zwart was, dat men denken moest dat hij handschoenen aan had, naar den langharige en zei:

„Beveel dien heer ginds, om lucht te eten en vraag hem of hij zijn gemeenheid hier alleen appeltaart te eten wil voortzetten, dan wel of hij ten minste mij wil laten deelnemen aan zijn maal.”

„Jawel!” riep de appeltaarteter, „geef den anarchist twee appeltaartjes, ik zal ze betalen!”

„Dat is ook je plicht,” antwoordde de kleine, „want ik denk er niet aan om iets te betalen wat jij bestelt.”

Nu wendde hij zich tot Raffles. — „Waarde heer,” riep hij, „gisteravond om dezen tijd dronk ik een uitmuntend glas wijn in uw gezelschap.”

„Dat zult gij nu ook hebben,” zei Raffles, en droegen den kellner op, om eenige flesschen Chianti op tafel te zetten.

„Ik heb nog iets te zeggen,” riep Frederik.

„Jij kunt mij niet beledigen, spreek dus,” zei de kleine.

„Goed,” riep Frederik, „ik wil onze nieuwe gasten mededeelen, dat de anarchist een collega van mij is, die zich er te goed voor acht, om zijn geestesgaven aan het menschedom te verspillen.

Als hij beweert anarchist te zijn, dan bedoelt hij daarmee, dat hij anarchist tegen de zindelijkheid is.

Als men hem maar goed aankijkt, dan ziet men dat hij zoo zwart is als een neger.

Hij is in zijn gansche leven nog niet gewasschen. Hij heet Karel Moeilijk en even moeilijk als zijn naam, is zijn beroep.

Hij is filosoof en zou het liefst, zooals Diogenes, in een ton leven.”

„Diogenes was ook anarchist!” viel Raffles hem in de rede.

„Nee, filosoof!” schreeuwde de kleine.

„Ik heb niets gehoord”, antwoordde Frederik, „want voor jou ben ik slechts lucht!”

Tusschen deze vagebonden waarvoor Charly Brand hen aanzag, zaten verscheidene vrouwen, die opvallende kleeren droegen.

Allen hadden sigaretten tusschen de tanden, rookten, dronken en gedroegen zich even ongegeneerd als hun vrienden.

Zij waren allen in een vroolijke stemming, behalve de filosoof, Karel Moeilijk. Het verwijt van den dichter, dat hij geen anarchist was, krenkte hem.

Hij keek in zijn glas en haalde met een tandestoker een vlieg daaruit.

Hij zette het beestje voorzichtig op tafel en sprak: „Ik heb het arme beest gered.”

„Je hebt een heldendaad gedaan!” riep Frederik.

Op dit oogenblik hoorde men op straat het geschreeuw van courantenverkoopers en een daarvan kwam het café binnen, zwaaide zijn extra blad en riep:

„Ferrer vermoord, Ferrer gistermorgen doodgeschoten!”

Het gelach verstomde een oogenblik, zelfs de uitgelatensten verbleekten, de muziek hield op, de straat-

zangeres kon niet verder zingen, hef was alsof de dood een oogenblik in hun midden rond waarde.

Allen grepen naar de extra bladen. Ieder las het ongelooftelijke bericht, dat Ferrer doodgeschoten was.

Plotseling sprong de kleine filosoof op de tafel en riep met schrille stem:

„Vrienden en allen, die hier tegenwoordig zijt! Er is een schandelijke misdaad in Spanje gepleegd!

Een jonge kerel, die daar op den koningstroon zit, heeft een held van den modernen tijd door zijn soldaten laten doodschietsen!

Vrienden, ik roep u op om dezen koning een protest te zenden, waarin wij hem mededeelen, dat hij zijn naam bezoedeld heeft en daarom:

Weg met Alfonso! Dat Ferrer leve!”

Deze woorden misten hun uitwerking niet. Met luider stemme riepen allen:

„Dat Ferrer leve!”

Daarop riep de kleine filosoof:

„Thans zal ik u bewijzen, dat ik anarchist ben! Ik ben bereid om de Engelsche regeering, die zich in dezen zoo laf gedragen heeft en heeft toegelaten, dat een onschuldig man vermoord is, door een daad als anarchist te bewijzen, dat ik tegen haar houding protesteer!”

„Om 's Hemels wil!” riep Raffles, die de kalmste van allen was, „spreek toch niet zoo luid. Een politie-agent kan het hooren en hij zou u dadelijk arresteeren!”

Maar Raffles sprak voor doovemansooren.

De kleine wijsgeer was woedend over het vermoorden van Ferrer. Hij balde zijn vuisten en riep om wraak.

Raffles, die begreep, dat de wijsgeer in handen der politie zou vallen, wilde hem redden en zei:

„Hoor eens, sir Moeilijk, misschien kan ik u behulpzaam zijn! Ook in mij kookt het van woede over de daad van den koning van Spanje.

Ik bied u daarom mijn diensten aan. Wanneer gij genegen zijt om met mij te zamen een bom te vervaar-

digen, dan zullen wij die als protest de Engelsche regeering naar het hoofd slingeren.”

„Gij zijt mijn man,” riep de kleine en omhelsde Raffles. „Wij willen toonen, dat er nog mannen in Engeland zijn. Ik wil mijn leven gaarne in de waagschaal stellen en gij zijt mijn held!”

„Vrienden,” riep Frederik, terwijl de kleine wijsgeer thans eindelijk de appeltaart naar zich toe trok en daarvan groote stukken in zijn mond stak — „ik raad u aan om uw vingers niet in een wespennest te steken.”

Ook de componist en de schilder probeerden het om den kleinen wijsgeer van zijn plan af te brengen.

Maar het was slechts olie in het vuur.

Terwijl zij nog spraken, hoorde men van de zijde van het Strand het naderen van een groote volksmenigte en op hetzelfde oogenblik kwam een gast het café binnen en riep:

„Het volk demonstreert tegen de regeering naar aanleiding van den moord op Ferrer.”

Nauwelijks had de kleine wijsgeer dit gehoord of hij zette zijn hoed op.

Raffles en Charly Brand hadden nauwelijks tijd, hun mantels op te nemen en hen te volgen.

Zij gingen met hen naar het Strand, waar een groote menigte verzameld was.

Met tranen in de oogen keek de kleine wijsgeer naar de menschenmassa en bemerkte niet eens, dat Raffles en Charly Brand hem bij den arm vasthielden, om hem te beletten, met de menigte mee te loopen. Zonder ophouden riep hij:

„Dat Ferrer leve!”

De optocht van de Engelsche bevolking duurde uren lang; het doel was om de regeering te toonen, dat het volk niet tevreden was met de zwakte die zij aan den dag had gelegd.

Politie en militairen waagden het niet, zich tegen den wil van het Engelsche volk te verzetten, en aan het Spaansche gezantschap waren de vlaggen en wimpels naar binnen gehaald en een groot aantal militairen stond daar voor de poorten met opgestoken bajonet.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De bom.

Den volgenden nacht kwamen in het ellendige dak-kamertje, dat de kleine wijsgeer te Londen bewoonde, Raffles, Charly Brand en de anderen van het gezelschap bijeen.

Met een verstoord gelaat ontving Moeilijk zijn vrienden.

Zij waren allen gekomen om, volgens de meening van den anarchist, dezen bij het vervaardigen van een bom behulpzaam te zijn.

Hij vermoedde niet, dat Raffles in den afgelopen nacht nog een bijeenkomst met zijn vrienden had gehad en met hen had afgesproken om een grap uit te halen, waardoor de wijsgeer gered zou worden.

Want lord Lister had opgemerkt, dat hetgeen met Ferrer was voorgevallen, mr. Moeilijk zoo vertoornd had, dat hij er wellicht toe zou overgaan om een gevaarlijke daad te plegen.

Dat wilde Raffles verhinderen.

Hij respecteerde den kleinen man, ofschoon hij hem eerst sedert korten tijd kende. Hij had verscheidene boeken van hem geleend en ze niet alleen met aandacht gelezen, maar daaruit ook gezien dat deze vreemd uitzierende man inderdaad een der grootste genieën was, die men in Londen zou kunnen vinden.

Daarom had lord Lister zich voorgenomen om dien man te beschermen.

Bij de spanning, die er thans bestond tusschen de regeering en het volk, tusschen politie en burgers, zou hij zeker zwaar gestraft worden voor een bomaanslag.

Toen zij bijeen waren, opende Raffles onder diep stilzwijgen, een tamelijk groot pak.

„Ik heb voor onzen vriend alles medegebracht, wat wij noodig hebben voor het vervaardigen der bom.”

Het eerste, wat hij uit het pak nam, was een groote ledige bus voor geconserveerde groenten, die nog kort geleden eenige ponden asperges had bevat.

Daarna kwam een groot pak watten en hierna in een kleine doos lange voorwerpen, die als suiker glinsterden; Raffles beweerde met een ernstig gezicht, dat dit dynamiet was.

„Ja,” riep mr. Moeilijk, „deze staven zal ik als protest onze regeering voor de voeten werpen!

Ik hoop, dat ze genoeg ontplofende stoffen zullen bevatten, om een der rijksgebouwen te verwoesten!”

„Zeker,” zei Raffles, „heel Westminster wordt verwoest, als deze staven ontploffen.”

Daarna haalde de lord een wekker en eenige ontplofbare erwten, zooals de jongens ze soms gebruiken, te voorschijn.

Het laatst kwam een lont van verscheidene meters lengte voor den dag en nu begon Raffles de bom te vullen.

Onder in de bus legde hij een laag watten en hierop zeer voorzichtig het gewaande dynamiet.

Daarna weer een dikke laag watten, waarop de wekker gelegd werd.

Aan de bel van de klok bond hij met een touw de lont vast, legde bij die bel een handvol ontplofbare erwten, daarop weer watten en eindelijk boorde hij in een der zijanten van de bus een gat, waardoor de lont naar buiten hing.

Na dit alles gedaan te hebben, bevestigde hij een deksel op de bus en sloot die luchtdicht af.

Onder ademloos zwijgen hadden allen dit gadeslagen.

„Hoe kan ik de bom nu laten ontploffen?” vroeg de kleine wijsgeer.

„Dat is zeer eenvoudig,” antwoordde Raffles. „Ge ziet, dat hier de lont uit de bus hangt. De wekker heb ik op zes uur in den morgen gesteld.

Gij moet om vijf uur naar het gebouw gaan, dat ge in de lucht wilt laten vliegen en er voor zorgen, dat ge om kwart voor zes daar nog aanwezig zijt.

Tegen dien tijd moet ge de lont met een lucifer aansteken en de bom bij een der deuren neerleggen. Daarna moet ge dadelijk vertrekken.

Ik heb de lont zoo lang gemaakt, dat zij een kwartier branden kan. Zoodra dit om is, zal de brandende lont de bom doen ontploffen.”

Het gezicht van mr. Moeilijk straalde van vreugde en hij riep tot zijn vrienden:

„Geloof ge nu, dat ik anarchist ben?”

„Jawel!” riep de dichter. „Niemand van ons twijfelt er nu meer aan en nu stel ik voor om allen naar het café de Vesuvius te gaan en daar met een glas wijn op de bom te drinken.”

„Kinderen dat wordt een grap!”

„Nee, een heldendaad!” riep de kleine wijsgeer. „De geheele wereld zal van mij spreken!”

In een vroolijke stemming brachten allen den nacht in het café door en gingen eerst tegen vier uur in den morgen naar de woning van den anarchist.

Onder algemeen gejuich der aanwezigen was Karel Moeilijk begonnen, zijn testament te maken.

Lord Lister beweerde weliswaar, dat dit onzin was, omdat hij er wel voor zorgen zou, dat den „edelen anarchist”, zooals zijn collega's hem thans noemden, niets kwaads zou overkomen.

Daar niemand schrijfpapier bij zich had, waarop Moeilijk zijn laatsten wil kon schrijven, nam hij de witte strook van een dagblad en begon daarop het volgende te schrijven:

„Ik vermaak, als ik dood ben, aan mijn vrienden het volgende:

Aan mijn weldoener, monsieur Bernhard, (onder dien naam kende men Raffles) al mijn werken, die nog niet uitgegeven zijn, met de voorwaarde, dat ze uitgegeven zullen moeten worden en het bedrag moet worden gebruikt ten bate van het anarchisme.

Mijn mobilair —” hij hield een oogenblik op, keek lachend zijn vrienden aan en vervolgde:

„Ja, kinderen, dat is moeilijk! Ik moet een inventaris opmaken, omdat ik anders niet weet, wat ik bezit.

Vrienden, ge weet,” ging de edel-anarchist voort, „dat mijn bezittingen bestaan uit een oude eierkist en een hoop stroom, dat noodzakelijk vernieuwd moet worden.

„Ik meen mij ook nog te herinneren, dat ik — als ik mij niet vergis — een soort kussen bezit. Wie van u wil dat hebben?”

Niemand antwoordde.

„Ik zie,” zei hij toen, „dat ge niets verlangt! Maar er valt mij iets in. Gij, waarde Frederik, hebt dezen winter een mantel nodig. Ik zal den mijne aan jou vermaken!

Mijn hoed kan hij krijgen wien hij past. Aan constanten bezit ik — alleen dat, wat mijn weldoener in zijn zak heeft.

Ik geloof dat hij zoo kort voor mijn dood mij niets meer leenen wil. Het eenige verzoek, dat ik nog wil doen is, mijn vertering hier te betalen.”

„Dat wil ik gaarne doen,” antwoordde Raffles, en keek op zijn horloge. „Maar ik verzoek u nu om met mij heen te gaan, ten einde ons doel nog te bereiken, voordat de dag aanbreekt.

Buitendien is mij het parlamentsgebouw, dat onze vriend in de lucht wil laten vliegen, de moeite niet waard.

Ik heb een ander voorstel. Laat ons het beruchte Scotland Yard, het hoofdbureau van politie, liever nemen!

Dat zal een prijzenswaardige daad zijn!”

„Juist”, riep de edel-anarchist, „aan dit vervloekte gebouw heb ik niet eens gedacht. Ik zal het met den grond gelijk maken!”

Hij gaf zijn testament aan Raffles in bewaring, en deze nam ook de vertering van dien nacht voor zijn rekening.

Nadat de edel-anarchist Moeilijk nog een weemoedigen laatsten blik liet rusten op de plaats hunner bijeenkomsten, nam hij Raffles onder den arm en verliet met hem het café.

Daar het reeds tegen den morgen ging, nam Raffles een auto om naar de woning van den anarchist te gaan en de bom te halen.

„Ik had nooit gedacht,” zei Moeilijk toen hij in de auto zat, „dat ik nog eens in mijn leven in een van deze vervloekte millionairsrijtuigen zou komen te zitten.

Het is de eerste, maar ook de laatste keer!

Vrienden, hoeveel geld moet onze weldoener wel bezitten, om dat te kunnen betalen!”

Nadat zij de bom gehaald hadden, gingen zij te voet naar Scotland Yard,

De edel-anarchist had op een groot stuk papier door zijn vriend, den schilder, met reuzenletters laten schrijven:

„Protest tegen Spanje en tegen de Engelsche regeering.

KAREL MOEILIK.”

Raffles had den man graag in zijn bescherming genomen, opdat deze zijn persoonlijke vrijheid zou behouden.

Hij stelde voor om met een auto naar Scotland Yard te gaan, de bom er uit te slingeren en daarna weg te rijden.

Maar Karel Moeilijk wilde dit niet! Hij had het plan om met de bom en het plakkaat naar den inspec-

teur van politie te gaan, om in diens bureau en in zijn tegenwoordigheid de bom te laten ontploffen en geheel Scotland Yard in de lucht te laten vliegen.

Niets kon hem van dit plan afbrengen.

De voor Scotland Yard dienstdoende agent zag, toen hij even voor zes uur afgelost werd, dat een groepje van zes personen de hoofddeur naderde, op eenigen afstand daarvan staan bleef en dat men daarna afscheid van elkander nam.

Onder deze personen bevond zich de edel-anarchist, die nu, nadat hij zijn vrienden een laatst vaarwel had toegeroepen, met de in papier gewikkelde bom onder den eenen, en het opgerolde plakkaat onder den anderen arm, naar den agent toeging en tot dezen zei, dat hij den inspecteur van politie Baxter noodzakelijk moest spreken.

Toen de agent hem liet passeeren, hoorde men uit de verte een hoera-geroep.

DERDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard in gevaar.

De inspecteur van politie Baxter was juist van zijn canapé, waarop hij des nachts, als hij dienst had, uitrustte, opgestaan en in zijn bureau gegaan.

Daar zat secretaris Marholm zijn pijp te rooken, het ochtendblad te lezen en koffie te drinken.

„Is mijn koffie ook gereed?” vroeg de inspecteur.

„Natuurlijk is uw koffie gereed,” antwoordde de „vloo”.

„Maar waarschijnlijk is ze reeds weer koud geworden! Want u bent niet opgestaan, toen ik u gewekt heb.”

„Dan heb je mij zeker niet behoorlijk gewekt! Ik verzoek je, om in het vervolg beter je plicht te betrachten!”

„Dat zal ik doen,” zei de „vloo”. „Verwonder u er dus maar niet over, dat ik u bij de eerstvolgende gelegenheid zulk een schrik aanjaag, dat u van de canapee moet opspringen.”

„Welk nieuws is er?”

„Wil u iets weten, mijnheer de inspecteur?”

„Doe toch niet zulke domme vragen, natuurlijk wil ik dat!”

„Wel, ik ook!” antwoordde de „vloo” droogjes. „Maar ik weet even weinig als u. Sedert Raffles niets meer van zich laat hooren, gebeurt er in Londen geen nieuws meer.”

„Marholm,” zei Baxter op ernstigen toon en roerde in zijn koffie, „ik zeg je, Marholm, het loop niet goed met je af als je den naam van Raffles nog eens weer noemt.”

„Het is wel eigenaardig,” antwoordde de „vloo”, „dat u niet gewend kunt raken aan den naam van uw besten vriend.”

„Ik gelast je nu te zwijgen! De Hemel beware mij er voor om met zulk een galgenstrop vriendschap te onderhouden!

Goddam! Mijn lichaam is nog vermoeid van den drukken dienst van gisteravond, toen het gerucht liep, dat de inwoners van Londen een demonstratie voor

Ferrer, die doodgeschoten is, zullen houden.”

„Ach,” zei de „vloo”, „wij hebben er immers geen drukte mee gehad! De menschen zijn bedaard langs de straten geloopt en kalm naar huis gegaan.

Wij zijn nog flinker dan onze collega's te Berlijn of te Parijs. Wij blijven thuis en laten de lui marcheren zooveel als zij willen! Zodoende gebeuren er de minste ongelukken.

Het verwondert mij wel, dat onze collega's op het vasteland niet doen zooals wij. Want altijd klaar staan — neen, dat kan niet goed zijn!”

„Ik begrijp niet,” zei Baxter, „waarom het Engelsche volk zich zoo druk maakt over dezen Spaanschen anarchist. Zulke bommenwerpers moesten eenvoudig in zee geworpen worden!”

„U hebt gelijk, want het werpen van bommen is de gemeenste misdaad die gepleegd kan worden.

Maar Ferrer heeft nooit bommen geworpen!”

„Ja, maar,” antwoordde Baxter, „hij moet toch een revolutie op touw gezet hebben en wilde in Spanje de republiek uitroepen!”

„Ten eerste,” sprak de „vloo”, „is het niet bewezen, dat hij een revolutie in het leven wilde roepen, en ten tweede is het toch een daad, die onze bewondering opwekt, als hij, handelend in den geest van zijn medeburgers, zooiets ondernemen wil tegen een regering van tirannie!

En, wat Spanje betreft, ik zou er voor bedanken daar als millionnair te moeten leven.”

Bij deze woorden klopte hij zijn pijp leeg en begon die opnieuw te stoppen.

„Wel, Marholm,” zei Baxter, „als men je zoo hoort spreken, dan zou men je voor een staatsgevaarlijk sujet aanzien; in Rusland zou men je naar Siberië zenden!”

„Ik woon immers in Engeland,” antwoordde Marholm, „ik zou in Rusland iets dergelijks niet zeggen! Daar moet men maar altijd zwijgen.”

Hij stak zijn versch gestopte pijp aan en begon opnieuw dikke rookwolken om zich heen te blazen.

Het vertrek was spoedig zoodanig met rook gevuld, dat men alle voorwerpen als door een dikken nevel zag.

Baxter had een cognacflesch voor den dag gehaald, om de slechte koffie drinkbaar te maken.

Hij wilde zijn kopje juist leegdrinken, toen er geklopt werd en er een agent met Karel Moeilijk verscheen.

„Deze heer wenscht u te spreken, mijnheer de inspecteur, en wel particulier.”

Door den tabakswalm heen zagen Baxter en de „vlooi” den wijsgeer als een spook bij de deur staan.

De agent vertrok en Baxter sprak tot den bezoeker: „Kom nader, sir, wat verlangt gij van mij?”

Maar de kleine man kwam niet nader. Zonder een woord te antwoorden, haalde hij van onder zijn jas de bom te voorschijn, zette die bij de deur, stak met een lucifer de lont in brand en opende het plakkaat.

In weerwil van den tabaksdamp lazen de beide heeren de met groote letters geschreven woorden:

„Protest voor Ferrer tegen de Engelsche regering.

KAREL MOEILIK.”

Noch de inspecteur, noch de „vlooi” wisten wat zij hiervan denken moesten.

Was dat misschien een krankzinnige of — de „vlooi” dacht het eerst daaraan — een anarchist, die een aanslag wilde plegen?

Thans ontdekte Marholm de lont, die aan de bus bevestigd was en hij zag dat deze brandde.

„Wat wil jij van ons?”

„Wat beteekent dit?” vroeg de inspecteur.

„Kunt u dat niet lezen?” vroeg Karel Moeilijk.

„Moet ik u ook nog vertellen, dat ik hier gekomen ben om mijn protest tegen den dood van Ferrer door een daad te bewijzen?”

Ik ben anarchist, sir, en deze bom, die ieder oogenblik ontploffen kan, bevat zooveel dynamiet, dat u vernietigd zult zijn, nog voordat u dit gebouw hebt verlaten.”

Baxter werd doodsbleek. Hij staarde met opengesperde oogen, vol angst en schrik naar de bom en naar den vreemden bezoeker.

Hij was niet in staat om te denken.

Geheel anders was het met de „vlooi” gesteld.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, begreep deze, dat zijn eenige redding de vlucht was.

Met een sprong was hij bij het venster, opende het en sprong op de binnenplaats.

De inspecteur van politie was minder vlug. De vreeselijke schrik had hem verlamd.

In zijn angst voor den dood viel hij op den grond en riep:

„Erbarm u over mij! Heb medelijden met mij! Laat mij de deur uitgaan!”

„U kunt gaan,” riep Karel Moeilijk.

„Neem de bom daar eerst weg!” riep Baxter, „ik durf daar niet voorbij!”

De anarchist gehoorzaamde; en nu holde Baxter uit het vertrek en riep de agenten, die zich in het bureau bevonden, toe:

„Redt uw leven, vlucht! Een bom! De bom ontploft!”

Met de grootste haast, als een kudde opgejaagde schapen, snelden de agenten den inspecteur achterna.

En de nog achtergebleven agenten bekommerden zich niet meer om de aanwezige gevangenen, want ieder wilde zich zelf redden en binnen eenige minuten stonden allen op de straat voor Scotland Yard en keken met angst en schrik naar het gebouw, omdat zij ieder oogenblik dachten, dat de vreeselijke ontploffing zou plaats vinden.

Massa's menschen liepen bijeen, de trams bleven staan, verslaggevers kwamen aangerend; maar allen bleven op een afstand van het gebouw.

Baxter en de „vlooi” moesten aan ieder de oorzaak van hun vlucht en den bommenaanslag mededeelen.

Intusschen stond de wijsgeer nog steeds bij de helsche machine en wachtte op de ontploffing.

Maar er gebeurde niets.

De wekker tikte voortdurend en mr. Moeilijk ging op den stoel van den inspecteur zitten en begon de cognacflesch van dezen aan te spreken.

„Een buitengewoon goed soort,” zei hij, toen hij de eerste teug er uit gedronken had.

Hij zette de flesch voor den mond.

Ten gevolge van het gebruik der cognac en den slapeloozen nacht werd hij moe en daar hem het wachten op de ontploffing der bom begon te vervelen, dacht hij:

„Waarom zal ik mijn oogen met geweld open houden, ik ga op de canapee in de kamer hiernaast en — ga slapen!”

Buiten, voor het gebouw van politie stonden de menschen schouder aan schouder en wachtten op de dingen, die komen zouden.

Men begon zich daar vroolijk te maken over de lafheid der agenten.

Geen van hen waagde het een stap dicht bij het gebouw te gaan.

Een luid gelach ging op.

„Goddam,” schreeuwde een jong arbeider, „mag ik er niet dichterbij?”

„Neen!” riep Baxter. „Ge begeeft u in doodsgevaar! Zwijg dus! Bedenk, dat het een ernstige toestand is, want ook hier nog bevinden wij allen ons in het grootste gevaar!”

„Daarvan merk ik niets,” riep een der aanwezigen. „Maar als u dat meent, dan geef ik u den raad hier weg te gaan.”

De „vloer” was de eerste, die het, na een half uur wachtens, waagde naar het hoofdbureau te gaan, om eens te zien wat daar intusschen gebeurd was.

Maar geen zijner collega's durfde hem volgen.

Marholm ging echter niet in het gebouw, maar liep over de binnenplaats naar het venster, waar hij uitgesprongen was. Hij klom op een ladder en toen hij naar binnen keek begon hij plotseling zóó te lachen, dat de ladder waggelde.

Wat hij daar zag, was zeer komiek!

In een leuningstoel van den inspecteur zat de edel-anarchist, half slapend, met de leege cognacflesch in de hand en beproefde te vergeefs er nog eenige druppels uit te halen.

De „vloer” hoorde het tikken van den wekker in de helse machine, maar begreep, dat er nu geen gevaar meer was.

Hij ging voorzichtig in het vertrek, sloot het venster en ging, zonder zich om den slapenden anarchist te bekommeren, naar de hoofddeur.

Toen hij op de breede stoep verscheen, begon de menigte hoera te roepen en Baxter schreeuwde:

„Ben jij dat inderdaad, Marholm?”

„Natuurlijk,” antwoordde de „vloer”, „of denkt u misschien dat het mijn geest is?”

„En hoe is het met den anarchist?”

„Die heeft uw cognac opgedronken en slaapt!”

„Cognac?!” riep Baxter. „Je bedoelt mijn koffie.”

„Ja,” zei de „vloer”, „van uw koffie is hij dronken geworden en nu slaapt hij.”

„Dat moet goede koffie zijn,” beweerde een der verslaggevers.

„Wat gaat u mijn koffie aan?” riep Baxter, die deze woorden gehoord had.

„Wacht maar,” dacht de verslaggever, „wij zullen je wel krijgen!”

Zonder dat Baxter het merkte, slopen verscheiden

verslaggevers tegelijk met de agenten in het gebouw.

Zij bleven staan voor het bureau van den inspecteur. Nadat Marholm de deur geopend had, hadden zij het tooneel, dat de „vloer” reeds geschetst had, voor oogen.

Op den stoel van den inspecteur zat de ingeslapen anarchist en naast hem stond de vroolijk tikkende wekker in de groentebus.

De beambten van het naastbijgelegen bureau waren met een gepantserden wagen gekomen om de bom te halen.

De bom werd er ingelegd en de wagen gesloten.

Nu was het grootste gevaar geweken. Nauwelijks was de bom uit het vertrek, of eenige agenten wierpen zich op den slapenden edel-anarchist en legden dezen de boeien aan.

Mr. Moeilijk merkte niets. De cognac had hem zóó bedwelmd, dat hij door de agenten als een lijk naar de cel gedragen werd, waar hij zoo vast bleef door-slapen, dat zelfs de ontploffing van een bom hem niet had kunnen wakker maken.

„Zet de vensters open!” zei Baxter tot de „vloer”. „Hier is een verschrikkelijke kruittucht!”

„Kom, kom,” zei de „vloer”, „van het kruid ruik ik niets; ik ruik alleen den gewonen bureaustank.

Het zou goed zijn als het gebouw vernieuwd of ont-reimd werd!

Het vuil is hier overal zóó ingevreten, dat het niet meer te verwijderen is en de reuk is onuitstaanbaar.”

„Wat gaat jou de reuk aan, die hier in Scotland Yard heerscht,” riep Baxter.

„Die gaat mij niets aan, als ik hier niet werk. Maar mijn collega en ik wilden er reeds meermalen over klagen. Het is menig keer niet om uit te houden.

Men kan hier in dit oude gebouw niet ventileren.”

Er hing inderdaad in het eeuwenoude gebouw, door gebrek aan ventilatie, een lucht, die gelijk was aan die in de allerellendigste kelderwoningen.

Maar daar Baxter zoo aan deze atmosfeer gewend was, dat hij er niets van bespeurde, werd er geen verbetering aangebracht.

Des zomers, wanneer de vensters openstonden, ging het nog.

Maar in den winter, als de kachels brandden, was het soms ondragelijk.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een vreemde Inkoop.

Geheel Londen was in deze dagen onder den indruk van den beproefden bomaanslag op het hoofdbureau van politie. Tegen den middag werd het publiek door een nieuw sensatiebericht opgewekt.

De „Daily Mail” schreef, dat men reeds gisteravond, vóór den aanslag op het hoofdbureau van politie, beproefd had om het paleis van justitie te laten ontploffen.

Een der rechters had, voordat hij naar huis ging, in een der kledkamers een verdacht gedruisch gehoord, dat hem onaangenaam had getroffen.

Hij had tot zijn spijt verzuimd er onmiddellijk gewag van te maken, zoodat de commissie van onderzoek eerst nu, na den aanslag op het hoofdbureau van politie, met deze gebeurtenis in kennis was gesteld.

De eenige ambtenaar in het hoofdbureau van politie, wien de bomaanslag niet geloofwaardig voorkwam, was de „vloot”.

Uit het verhoor van den edel-anarchist Moeilijk, dat Baxter zelf had afgenomen, was niet de minste gevolgtrekking te maken, daar de wijsgeer op alles een antwoord weigerde te geven.

Men moest het onderzoek van het stedelijk laboratorium afwachten, voordat men een proces tegen den anarchist kon beginnen.

Uit de papieren, die men Karel Moeilijk had afgenomen, had Baxter het adres van het café en van de vrienden, die daar vertoefden gedurende den bomaanslag, vernomen.

Hij beschouwde hen onmiddellijk allen als anarchisten, en toen het avond werd, ging hij met een staf van zijn beste agenten op weg, om in het anarchistencafé een inval te doen.

Doch het gelukte hem niet, ook maar een enkele der anarchisten te betrappen. Zij sliepen allen nog en dachten er niet aan naar het café te gaan.

„Dat was weer niets,” zei de „vloot”, toen de inspecteur van politie met hem zonder enig resultaat naar het hoofdbureau van politie moest terugkeeren.

Ter zelfder tijd lag lord Lister, de groote Raffles,

de meester in geniale trucs, de veldheer van honderd roemrijke aanslagen tegen de groote gauwdieven, tegen de gemeene millionnaires, tegen wie politie en staat machteloos zijn, op een chaise-longue in zijn werkkamer in de kleine, weelderig ingerichte villa in Hampton Road in London-Westend.

Tegenover hem zat, verdiept in het lezen van de „Daily Mail”, in een gemakkelijken leuningstoel van rood leder, Charly Brand.

Op het berenvel, dat voor de chaise-longue uitgespreid lag, zag men een massa Engelsche spotbladen liggen, waarvan Raffles een, namelijk de Londensche „Puck”, in zijn hand hield.

Hij wierp het spotblad bij de overige tijdschriften op den grond, en zei:

„Staat er iets nieuws in de „Daily Mail”, Charly? Heeft onze geliefde inspecteur Baxter misschien nog meer anarchisten ontdekt en nog meer onschuldige dichters of handwerkslieden als gevaarlijk voor den staat naar Scotland Yard laten brengen?”

„Neen, nieuwe arrestaties zijn er nog niet gedaan,” antwoordde Charly Brand, „maar de gewaande bomaanslag, die gisteren in het paleis van justitie zou plaats gehad hebben, is op een zeer natuurlijke wijze opgehelderd.

De rechter, die de verdachte geluiden gehoord heeft en ze voor een dynamitaanslag hield, schijnt van angst weggelopen te zijn. Immers, na een nauwkeurig onderzoek moet gebleken zijn, dat een der beambten — zijn bos sleutels op den grond heeft laten vallen!

Dat was geen gevaarlijke bom.”

„Dan hebben onze spotbladen stof tot schrijven. Het is te betreuren, dat er thans in Engeland een ware anarchistenjacht gehouden wordt. Men ziet in iedere ledige inmaakbus, in ieder pakket, dat op straat geworpen wordt, een met dynamiet gevulde bom.

Intusschen houd ik mij ervan overtuigd, dat Engeland een land is waar niemand bang behoeft te zijn voor bommen.”

„Nu,” zei Charly Brand, ik zou niet gaarne den

angst willen uitstaan, dien Baxter voor de inmaakbus gehad heeft!

Maar zeg mij eens, Edward, welk plan heb je nu met onzen edel-anarchist?"

„Ik zal hem helpen,” antwoordde Raffles, „hij verkeert nu in moeilijke omstandigheden.”

„Ik geloof niet, dat zij hem voor deze zaak kunnen straffen,” meende Charly.

„Dat kunnen ze niet!” zei Raffles, „volgens onze wetten kan hij, omdat hij den spot gedreven heeft met onze agenten, slechts met een kleine geldboete gestraft worden.

Ik verzeker je, Charly, dat Londen pret zal hebben, en als de arme duivel de boete niet betalen kan, dan zullen onze spotbladen het zich een eer rekenen dit voor hem te doen.

Onze spotbladen kunnen nog wel zulke medewerkers gebruiken als deze anarchist er eentje is.”

„Je hebt volkomen gelijk,” antwoordde Charly Brand, „maar je vriend Baxter zal daar niet erg mede ingenomen zijn. Want als geheel Londen zich vroolijk maakt, dan gebeurt dat meestal door zijn domheden.

De man is buitendien, sedert jij je niet meer met hem bezighoudt, zeer zwaarlijvig geworden. Je bewijst hem een weldaad, als je hem wat beweging verschaft.”

„Nu,” zei Raffles, „beweging heb ik hem genoeg verschaft. Hij is vanmorgen uit Scotland Yard in de grootste haast weggegaan.

De tong hing hem uit den mond en hij snakte naar lucht.

„Staat er nog eenig ander nieuws in de Daily Mail?”

„Ik weet niet of het je interesseert,” zei Charly Brand, „maar verscheidene verslaggevers beweren, dat de inspecteur dringend behoefte heeft aan een lesje in zindelijkheid.

Het stof moet in Scotland Yard overal een vinger dik opliggen.

Verscheidene lieden, die er in den laatsten tijd geweest zijn, beklagden zich over de bedorven lucht en

de benauwde atmosfeer, die er in de vertrekken van het hoofdbureau heerschen.

Inspecteur Baxter schijnt zich in die lucht op zijn gemak te gevoelen. Hij beweert, dat de frissche lucht en zindelijkheid er niets te wenschen overlaten.”

John Raffles begon te lachen; hij streek de asch van zijn sigaret en zei:

„Van zindelijkheid heb ik in het hoofdbureau van politie niets bespeurd, maar wel van het tegendeel.

Ik ben er twee keer geweest en vond er niets dan stof en nog eens stof. Ik ben ervan overtuigd, dat daar slechts eens per jaar wordt schoongemaakt.

Dit doet mij denken aan mijn edel-anarchist, van wien men beweerde, dat hij slechts tweemaal gedurende zijn leven en dan nog tegen zijn wil, gewasschen is —”

Raffles stond plotseling op.

„Charly,” zei hij, „ik ben op een prachtig idee gekomen. Ik herinner mij iets uit mijn jeugd. Ik geloof, dat deze herinnering voor mij een vervolg op de grap met de bom beteekent, zoodat ik weer eens hartelijk lachen kan en het zal voor Scotland Yard en inspecteur Baxter een algeheele reiniging van den politiestal ten gevolge hebben.

Maak je gereed; ik heb het voornemen, mijn plan dadelijk ten uitvoer te brengen.

Ik verzeker je, dat Londen een grap zal beleven!”

Een kwartier later verlieten zij de kleine villa.

In de Essex-street gingen Raffles en Charly Brand in een vischwinkel en kochten daar verscheidene levende kreeften.

Toen zij de kreeften, goed ingepakt, in hun zakken hadden en den winkel hadden verlaten, zei Charly Brand:

„Ik begrijp niet, wat je met de kreeften wilt doen. Ze zijn niet groot genoeg om gegeten te worden.”

„Je hebt gelijk,” antwoordde Raffles, „ik ben ook niet van plan om ze op te eten, maar — nu, je zult het wel zien!”

„Ik ben waarlijk nieuwsgierig naar hetgeen je nu weer gaat uithalen!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles ziet de Kachels na.

Den volgenden morgen, toen Raffles reeds om zes uur zijn slaapkamer had verlaten, zei hij tot Charly Brand:

„Kom eens mee op de binnenplaats, wij willen asch uit de vuilnisbak halen.”

Al spoedig zag Charly Brand tot zijn verwondering, dat Raffles een bord met asch vulde en daarmee naar de badkamer ging, waarheen Charly hem volgde.

„Wacht hier, tot ik terug kom”, zei de lord en verwijderde zich weer.

„In dien tusschentijd wil ik een bad nemen”, antwoordde Charly Brand.

„Nee, nee, doe dat niet”, zei Raffles. „Een bad is thans niet noodig! Ik ben dadelijk terug. Ik ga maar even naar mijn kleedkamer.”

„De zaak wordt interessant”, dacht Charly Brand, „ik kan het verband niet vinden tusschen de kreeften, die Edward gisteravond gekocht heeft en dit bord met asch.”

Raffles was intusschen naar zijn kleedkamer gegaan, zoo noemde hij een tamelijk ruim vertrek, waarin zich groote kasten bevonden.

Hij opende een daarvan en men zou haast denken, in de kleedkamer van een schouwburg te zijn. Costumes van allerlei soort hingen daar naast elkander.

Na eenig zoeken haalde Raffles een paar blauwe arbeidersbroeken, hemden en schorten te voorschijn en ging daarmee naar zijn wachtenden vriend.

„Kleed je aan, Charly”, zei hij en legde de voor dezen bestemde kledingstukken neer.

„Wat beteekent dit?” vroeg Charly Brand, terwijl hij de kleeven aantrok.

„Dat zul je wel zien”, antwoordde Raffles.

Weldra hadden beiden de kleeven aangetrokken en nu vroeg lord Lister aan zijn jongen vriend:

„Hoe zie ik er nu uit?”

Waarop Charly Brand antwoordde:

„Precies als een koperslager.”

„Goed!” antwoordde Raffles, „wij moeten beiden een paar koperslagers voorstellen en daarom heb ik

de asch meegebracht, waarmee wij onze handen moeten inwrijven, nadat wij ze nat gemaakt hebben. Wij moeten ook onze kleeven en gezichten met asch bestrijken en er uitzien alsof wij zoo van het werk komen!”

„Een prachtig toilet”, zei Charly, toen hij in plaats van een ochtendbad te nemen zijn gezicht en handen met de vochtige asch besmeerde.

Toen zij daarmee gereed waren, verlieten zij het huis en namen in een omnibus plaats, waarmee Raffles met zijn vriend naar Scotland Yard reed.

„In 's hemels naam!” riep Charly Brand, toen hij bemerkte waar zij heen gingen. „Ben je waarlijk van plan naar het hoofdbureau van politie te gaan?”

„Waarom niet?” antwoordde de lord; „niemand zal ons daar eenig leed doen!”

De agent, die op post stond, vroeg hun, wat zij verlangden.

„Wij moeten uw kachels nazien,” antwoordde Raffles.

„Gaat dan uw gang maar!” sprak de agent.

Lord Lister had eenige gereedschappen, tangen en hamers meegenomen, benevens wat leem.

Men moest het steeds in hem bewonderen, dat hij om alles dacht.

Hij ging een der vertrekken binnen en nog voordat iemand vragen kon, wat hij verlangde, ging Raffles naar den dienstdoenden agent en zei:

„Wel, sir, wees zoo goed, tien minuten naar buiten te gaan. Wij moeten de kachels nazien!”

„Zoo, zoo,” antwoordde de agent, „maar haast u wat, want wij hebben vandaag veel te doen!”

„Drommels, wat is het hier vol rook!” hoorde men den inspecteur van politie Baxter eenige minuten later zeggen.

Ook de „vloer” begon te hoesten, zette de deur open en zag twee koperslagers bij de kachel, waar zij de pijpen uitgenomen hadden.

„Wat is dat hier?” vroeg de „vloer”.

„Niets dan rook en vuil!” antwoordde Raffles.

„Dat zie ik, mijn vriend. Is dit werk wel noodzakelijk?”

„Het moet!” antwoordde de werkman, „of wilt u de kachels voor ons nazien?”

De „vloer” sloeg de deur dicht en deelde den inspecteur mede, dat de kachels nagezien werden.

Eenige minuten later was de eerste kachel gereed en nu gingen de beide koperslagers naar het bureau van den inspecteur van politie.

„Goddam, wat wilt ge hier doen?” riep de inspecteur, die niet gaarne gestoord wilde worden, omdat hij met de „vloer” het proces-verbaal over den bommen-aanslag moest gereed maken.

„Dat moest u ons niet vragen,” antwoordde Raffles. „Wij moeten ons werk evengoed doen als u!”

Als u den rook wilt inademen, die er door ons werk in het vertrek komt, dan kunt u gerust blijven zitten. Zoo niet, dan moet u een ander vertrek opzoeken; in vijf minuten zijn wij klaar!”

„Kom dan maar mee,” zei Baxter tot de „vloer”. „Neem de stukken mee, wij gaan in een andere kamer zitten.

Ik verzoek u, om u wat te haasten!”

„Dat zullen wij doen, heb daar maar geen zorg voor!” antwoordde Raffles.

Bij deze woorden had hij reeds het deksel van de kachel genomen, zoodat een dikke rook zich in het vertrek verspreidde.

Baxter hoorde juist nog, dat een van de beide koperslagers zei:

„Deze kachel schijnt nog het ergst verstopt te zijn; neem de pijp er uit!”

Nauwelijks had de inspecteur het bureau verlaten of de gewaande koperslager begaf zich naar het schrijfbureau, ging er voor op zijn knieën liggen en scheen met een hamer en spijkers iets daaronder vast te spijkeren.

Na eenige oogenblikken was dit gebeurd. Het deksel werd nu op de kachel gezet en de pijpen er weer ingestoken.

Daarna verlieten de mannen het bureau.

Hetzelfde werk verrichtten zij in verscheidene andere vertrekken en daarna verlieten zij het hoofdbureau van politie.

Niemand kon vermoeden wie daar was geweest.

Toen de „vloer” een half uur later in zijn bureau terugkwam, vond hij daar een brief.

Met belangstelling opende de secretaris dien en las het volgende:

„Mijnheer de inspecteur van politie!

Daar u, zooals ik in de „Daily Mail” gelezen heb, zonder acht te slaan op de vele klachten, blijft beweren dat de vertrekken bij u volkomen zindelijk zijn, ben ik zoo vrij u mede te deelen, dat de lucht in uw hoofdbureau niet beter mag genoemd worden dan die welke in de Schotsche varkenshokken heerscht.

Ik heb u daarom eens een bezoek gebracht, ten einde mij persoonlijk te overtuigen van den toestand.

Het zou jammer zijn, wanneer u door de slechte lucht toringachtig werd! Ik geef u daarom den raad, het geheele hoofdbureau van politie te laten desinfecteeren.

Er is overal vuil genoeg voorradig.

Uw toegeneegen

JOHN C. RAFFLES.”

„Die is raak!” zei de „vloer”, „dat is juist iets voor John C. Raffles!”

Daarom liep hij zoo spoedig mogelijk naar Baxter en riep:

„Mijnheer de inspecteur, mijnheer de inspecteur!”

Maar deze lag op de oude canapé en sliep.

Opnieuw schreeuwde de „vloer”:

„Brand! Brand!” en toen ook dit niet hielp, gilte hij:

„Raffles! Raffles!”

Nu sprong Baxter op en riep:

„Waar is hij? Bij jou in het kantoor? Drommels, maak mij toch niet zoo aan het schrikken. Wat is er met Raffles?”

„Er is niets met Raffles, maar u handelt schandelijk! U ligt daar te slapen en te snurken, en terwijl u dat doet, zit Raffles aan uw bureau en schrijft u een minnebrief.”

Het vette gezicht van den inspecteur nam nu een uitdrukking aan, waarom de „vloer” lachen moest.

Maar lachen kon de inspecteur van de „vloer” niet uitstaan.

„Waarom lach je nu weer!” riep hij, „je moogt in dienst niet lachen en buitendien — wat mankeert je toch? Je slaat je instructie in den wind! Leg den pink op den naad van de broek als je met mij spreekt en veroorloof je zulke domme redeneeringen niet meer!”

De „vloer” legde zijn duimen op den naad van de broek en bewoog de overige vingers voortdurend.

Baxter, die het vingerspel bemerkte, werd boos en riep:

„Laat die cakewalk met je vingers!”

„O, pardon, inspecteur!”

„Hier is niets te pardonneeren!” riep zijn chef, „houd je vingers stil, als je met mij spreekt en vertel mij nu eens bedaard, wat je van Raffles wilde vertellen.”

„Goed!” antwoordde de „vloer”. „Op uw schrijfbureau ligt een brief en daarop heeft Raffles, terwijl wij hier aan het werk waren, geschreven, dat de lucht en de zindelijkheid hier in Scotland Yard hoogst noodig verbeterd moeten worden, omdat het er hier uitziet als in een varkenshok!”

„Dat is schandelijk!” riep Baxter. „Dat is een brutaliteit, zooals in Scotland Yard nog nooit is voorgekomen! Wat gaat het dien schurk, dien dief, dien idioot, dien Raffles aan, of de lucht en de zindelijkheid hier in ons hoofdbureau goed zijn? Als het hem niet bevalt, dan mag hij het vuil hier weghalen.”

„Hij zal zich er wel voor in acht nemen, zijn vingers er aan vuil te maken,” zei de „vloer”, „en ik geloof, dat hij die wel aan u zal overlaten, mijnheer de inspecteur.”

Baxter hief zijn hand op, alsof hij slaan wilde. Met een vuurrood gezicht riep hij:

„Begin je alweer een loflied te zingen op dien schurk Raffles?”

„De duivel zal je halen! Je moogt zoo iets *nooit* meer zeggen, dat is insubordinatie! Je bent een anarchist! Dat ben je!”

„Waarom niet?” antwoordde de „vloer” onverschillig. „Moeilijk is het niet!”

„Wat is het niet?” riep Baxter en keek hem met open mond aan. „Wat is niet moeilijk?”

„Ik hoop, dat u mij verstaan hebt,” antwoordde de „vloer”. „Wat ik zoeven gezegd heb, was een woordspeling. Wij hebben ons gisteren waarschijnlijk geblameerd met de arrestatie van den anarchist en dichter Moeilijk en daarom dacht ik: Moeilijk is geen anarchist!”

Baxter hapte naar lucht en zei:

„Je maakt mij weer zenuwachtig, Marholm. Je wilt zeker hebben, dat ik een beroerte krijg! De Duitse politie heeft den anarchist Moeilijk vroeger ook al eens gearresteerd.”

„O zoo, daarom meent u het ook eens te mogen doen. Wij moeten ons gelukkig achten, inspecteur, als alle anarchisten zulke menschen waren als de dichter Karel Moeilijk. Want de geschiedenis met de bom houd ik voor een grap, die men tegenover u heeft uitgehaald.

Wij hebben eens weer bewezen, hoe kinderachtig wij hier in Scotland Yard zijn. De ware misdadigers ken-

nen wij niet! Maar een onschuldig wezen wordt om een inmaakbus gearresteerd. Ik krijg heden nog buikkramp van het lachen, als ik er aan denk, hoe u hedenmorgen, bij de huiszoeking bij Moeilijk, een met papier dichtgedekt potje, dat in een hoek van het vertrek stond, door vier agenten voorzichtig op de binnenplaats hebt laten brengen, omdat u dacht, dat het een bom was — — —”

„Zwijg, zwijg! Het is genoeg!”

Terwijl hij zich de ooren dichtthield, liep de inspecteur naar zijn bureau en las den brief dien Raffles had achtergelaten.

Daarna keek hij de „vloer” aan en zei:

„Marholm, je moet mij nu de waarheid zeggen. Is deze brief een grap van je; heb je dien zelf geschreven?”

„Hoe komt u daarbij?”

„Dat is zeer eenvoudig,” antwoordde Baxter. „Je weet, dat ik de Sherlock Holmes van Londen ben. Men kan mij geen rad voor de oogen draaien, ook jij niet, Marholm! Er was tamelijk veel tijd voor noodig om den brief te schrijven en dien tijd heb jij alleen.

Bovendien is het papier van mij afkomstig. Beken je nu?”

„Aan u is waarlijk een Sherlock Holmes verloren gegaan,” antwoordde de „vloer”, „maar dit keer vergist u zich; de brief is werkelijk door Raffles geschreven.”

„Zeg mij dan, hoe hij hier in mijn vertrek gekomen is?”

De vloer antwoordde:

„Daar er tralies voor de vensters zijn, kan hij alleen door de deur zijn binnen gekomen.”

„Ha!” riep de inspecteur, „nu heb ik je. Het was voor Raffles onmogelijk om door het aangrenzende vertrek, waar vijf politie-agenten zijn, hier te komen.”

„Meent u dat?” zei de „vloer”, „welnu, overtuig u dan zelf.”

Hij opende de deur en toen zag de inspecteur, dat al de agenten op banken lagen en hun middagslaapje deden.

Een luid „goddam” deed de agenten uit hun slaap opspringen.

Daarna wierp de „geweldige” de deur met kracht dicht en begon opnieuw den brief te lezen.

Na eenige oogenblikken zei hij:

„Als Raffles inderdaad in mijn bureau geweest is, dan verwondert het mij dat hij mij ook niet bestolen heeft.”

„Waarom zou hij u bestelen?” vroeg de „vloer”. „U weet toch wel, dat Raffles uw vriend is?”

„Zwijg toch van de vriendschap van dien man, ik wil niets met hem te doen hebben! Ik zal den dag zegenen, waarop ik dien schurk in de cel brengen kan.

„Het is een wonder, dat ik mijn verstand nog niet verloren heb.”

„Dat kunt u niet precies weten,” zei de „vloer” lachend.

„Wat?” schreeuwde Baxter en sloeg zoo hard met de vuist op de schrijftafel, dat de inkt uit den pot vloog. „Wil je mij weer plagen?”

„Welneen,” zei Marholm, „maar ik meen, dat men somtijds zelf niet weet of men ze nog allemaal heeft of niet! Van u weet ik niets af en daarom veroorloofde ik mij die uitdrukking.”

„Wat weet je niet? Dat is de grootste laagheid, die je mij ooit hebt laten hooren! Ik zal je morgen je ontslag geven!”

„Meent u dat?” vroeg de „vloer”.

„Ja, dat meen ik!”

„Dan heb ik mij vergist, dan bent u ze *niet* allemaal kwijt! Dat had ik nauwelijks gedacht!”

„Zoo”, antwoordde de inspecteur, „nu weet ik, wat je verlangt. Je wilt mij er eindelijk toe brengen, dat ik je ontsla; maar dat wil ik nu juist niet doen, dat plezier wil ik je *niet* doen, als je mij ook nog verder plaagt!

Wat mij betreft mag je het nu ook openbaar maken, dat de lucht hier in Scotland Yard zoo slecht is, dat men er ziek van wordt — — Toch denk ik er niet aan, je te ontslaan! Wij willen eens zien, wie het 't langst volhoudt, jij of ik! Voordat ik je weer bij de detective-afdeeling plaats, wat je zoo graag wilt, wil ik je liever hier in de modder laten verstikken! Begrepen?”

„Het is mij goed”, antwoordde de „vloer”, „wij zullen inderdaad eens zien, wie aan het langste eind trekt.”

„Dat zal je spoedig genoeg bemerken”, zei de inspecteur. „Je zult het met mij hier volhouden, ook als het bommen regende.”

„Kom, kom”, zei de „vloer”, „u weet toch, dat één

voldoende is. — Maar stel u gerust. Ik geloof, dat het veel beter was, dat wij eens overlegden, wat Raffles ons zeggen wil met den geheimzinnigen inhoud van zijn brief. Als ik mij niet vergis, dan moeten wij voorbereid zijn op een van zijn bekende trucs.”

„Daaraan geloof ik niet”, antwoordde Baxter.

„Kom”, zei de „vloer”, „Raffles gebruikt nooit holle woorden, maar handelt en ik ben er waarlijk nieuwsgierig naar, wat hij verder doen zal en op welk een vat kruit wij thans zitten.”

„Een vat kruit?” zei Baxter en keek schuw om zich heen. „Denk je inderdaad, dat de kerel hier een vat kruit — of misschien een bom — roep de agenten binnen! Spoed je — dadelijk —”

Het vertrek werd nauwkeurig doorzocht, zelfs achter de kasten en papieren! Alles werd onderst boven ge- haald! Zelfs de schilderijen van den muur!

„Van dien schurk kan men alles verwachten.” Baxter liep naar de deur; het vertrek werd hem te klein. Het noemen van een vat met kruit maakte hem onrustig.

In eenige oogenblikken hadden de agenten alles doorzocht, waarbij het stof zoodanig door het vertrek vloog, dat Baxter zelf de vensters opende en begon te vloeken.

Maar men vond niets. Niet het minste, dat eenige overeenkomst had met een bom of een vat kruit.

Maar toen de „vloer” een sigarenkistje wilde openen, dat met een touw omwonden was, riep Baxter:

„Laat het kistje dicht. Het is mijn privaat eigendom!”

„Dit kistje zal ik in het oog houden,” dacht de „vloer” en zette het weer op zijn plaats. „Ik geloof, dat dit wel een onderzoek waard is. — —”

Vloekend, omdat zijn nachtrust verstoord was, verliet Baxter tegen den morgen het bureau, terwijl de „vloer”, zoodra hij alleen was, het sigarenkistje opende en daarin een massa portretten van mooie dames vond en allerlei brieven vol teederen inhoud, die de inspecteur van deze dames ontvangen had.

„Het is jammer,” dacht de „vloer”, „dat Raffles dit kistje niet heeft gevonden. Maar ik zal het hem zenden, want hij stelt er zeker veel belang in!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Het riekt onaangenaam.

Het was wel eigenaardig, dat door de vrees der politie voor de anarchistische aanslagen alles bij het publiek was bekend geworden en dat de bevolking daarvoor angstig geworden was.

Wantrouwend bekeken de meeste menschen, wanneer zij zich op straat bevonden, ieder voorwerp.

Iedereen meende, dat hij bedreigd werd door anarchist en dacht zijn leven te moeten beschermen voor hun misdadige aanslagen.

Te vergeefs trachtten eenige anarchistische bladen de bevolking de ongegrondheid van deze vrees onder het oog te brengen.

Maar niemand stoorde zich daaraan.

De bespottelijkste verhalen omtrent het vinden van bommen werden iederen dag rondgebauid.

De politie verklaarde te vergeefs, dat het meestal praatjes waren, maar haar verklaringen hadden geen invloed op de bevolking.

Inspecteur Baxter was absoluut van meening, dat er in de eerstvolgende dagen een ware regen van bommen zich over Londen zou uitstorten.

Den tweeden dag, nadat Raffles zijn bezoek bij inspecteur Baxter had afgelegd, begonnen de maatregelen, die hij genomen had, tot uitwerking te komen.

De kachel, die in het bureau van den inspecteur stond, werd dag en nacht gestookt en gaf zooveel hitte, dat het voor ieder ander dan Baxter onmogelijk geweest was om uit te houden.

Toen de „vloer” dien morgen vijf minuten vóór zijn chef het bureau wilde binnegaan, zei de dienstdoende agent:

„Mijnheer de secretaris, ik heb u iets mede te deelen.

„Hebt u misschien een stuk kaas in uw schrijfbureau liggen?”

„Wat zou ik er hebben liggen? Een stuk kaas? Hoe kom je daarbij, man?”

„Dat zal ik u zeggen,” antwoordde de agent.

„Toen ik hedenmorgen hier kwam, zei de werkvrouw, die het bureau van den inspecteur schoon

houdt, mij dat in het vertrek een lucht was alsof ergens een stuk kaas, en nog wel Limburger kaas, verborgen was.

„Kent u Limburger kaas?”

„Jawel,” zei de „vloer”, „ik ken dat soort. Maar ik verzeker u, dat ik daar geen liefhebber van ben. Ik verzoek u om mij nu te vertellen, wat u bedoelt met dat stuk kaas?”

„De werkvrouw heeft gezegd, dat het in het bureau van den inspecteur naar bedorven kaas stinkt.”

„Dat oude wijf zal zelf wel naar kaas ruiken! De inspecteur eet in het kantoor evenmin als ik kaas.”

De „vloer” opende de deur en was nauwelijks binnengekomen of hij vertrok zijn gezicht en zei tot den agent:

„Je hebt gelijk! Het ruikt hier naar bedorven kaas! Dat is vreeselijk! Waarom heb je de vensters niet opengezet?”

„Wij hadden ze tot nu toe open, mijnheer de secretaris. Maar daar de inspecteur 24 graden Réaumur in het vertrek hebben wil, heb ik de vensters een kwartier geleden weer gesloten.”

De „vloer” was naar het midden van het vertrek gegaan, en nadat hij overal had rondgezien of hij de oorzaak van den stank kon ontdekken, hield hij zijn neus dicht en riep:

„Drommels, dat is verschrikkelijk; het is om — welnu, ik kan zwijgen!

Agent, open de vensters!”

De agent deed dit en de „vloer” ging voor zijn schrijfbureau zitten, stopte zijn pijp en rookte, om den stank te verdrijven.

Plotseling kwam Baxter hem verrassen. Verwonderd, dat de vensters openstonden en dat de „vloer” reeds zoo vroegtijdig rookte, bleef hij een oogenblik aan de deur staan, liep daarna als een krankzinnige naar de vensters, sloot ze en riep:

„Nu, ben je inderdaad krankzinnig geworden, Marholm! Wat beteekent dit? Je hebt de vensters opengezet alsof het zomer was en hebt een winterjas aan.

niettegenstaande dat de kachel brandt, en je dampst als de pijp op een stoomboot!"

„Natuurlijk — —"

Hij keek naar den thermometer, die bij het venster hing.

„Wij hebben hier nu elf graden, het is een schandaal! In zoo'n koude kan ik niet werken! Wat mankeert jullie toch om de vensters open te zetten?"

„Het riekte hier onaangenaam," antwoordde de „vloer" kalm.

„Natuurlijk riekte het hier," antwoordde Baxter, „ren wel naar je afschuwelijke stompje, waar je altijd uit dampst. Dat is een duivelsch merk tabak!"

„Pardon, inspecteur," antwoordde de „vloer", „de tabak die ik rook is beste Hollandsche en minstens even goed als uw sigaren, waarvan u net zoo weinig de waarde kent als van mijn tabak!"

„Hou nu je mond," schreeuwde Baxter, „het zal spoedig warmer in het bureau worden. Ik heb belangrijke zaken met je te bespreken. Ik heb bericht ontvangen, dat zich in Fultonstreet 22 een bommenfabriek bevindt; zoodra wij nader bericht ontvangen hebben, zullen wij er heengaan om huiszoeking te doen."

Hij ging daarna voor zijn schrijfbureau zitten, zonder zijn pels uit te trekken en begon de ontvangen brieven en berichten te lezen.

Doordat de kachel gloeiend heet was, steeg de temperatuur weldra tot 24 graden, zooals Baxter gewoon was.

Onder het lezen sloeg hij zijn pels open. Terwijl de „vloer" zijn overjas uittrok, omdat hij het door de hitte bijna niet meer kon uithouden, rook Baxter in alle hoeken en zei:

„Hoor eens, Marholm — wat moet dit beteekenen?"

„Wat bedoelt u, mijnheer de inspecteur?" vroeg de „vloer".

Baxter rook nog eens in alle hoeken en antwoordde: „Merk je dan niets? Je neus is zeker verstopt."

„Ik begrijp u niet, mijnheer de inspecteur!"

Baxter werd ongeduldig.

„Ruik dan zelf eens. Het stinkt — het stinkt — het stinkt vreeselijk!"

„Ja, dat merk ik ook wel!"

„Ik wil weten wat de oorzaak is."

„Daarvan heb ik geen begrip, inspecteur", zei Marholm.

Baxter ging nu weer naar zijn schrijfbureau om de brieven te lezen, zoodat hij het spottend lachje van de „vloer" niet bemerkte.

Na eenige oogenblikken begon de „geweldige" weer te snuffelen. Hij keek woedend naar de „vloer" en riep:

„Secretaris Marholm — ik stik hier — ik moet lucht hebben! Ik gooi je er rit, als je niet dadelijk hulp verschaft!"

De „vloer" zette een dom gezicht en zei tot den inspecteur:

„Ik weet waarlijk niet, of de reuk zoo onaangenaam is! Langzamerhand wendt men er wel aan!"

„Je spreekt krankzinnigtaal!" riep Baxter. „Zeg eens, heb je reeds ontbeten?"

„Neen", antwoordde de „vloer" droogjes, „wat heeft mijn ontbijt te maken met den stank in uw bureau?"

„Alles!" riep Baxter met een vreeselijke stem; „het stinkt naar Limburger kaas! Begrijp je het nu?"

„Dat is een goed soort", antwoordde de „vloer", „en u hebt inderdaad gelijk, het stinkt hier naar Limburger kaas."

„Maar mijnheer de inspecteur, u hebt geen recht om *mij* de schuld te geven!"

„Wat?" riep Baxter, „wil je daarmee misschien zeggen, dat ik hier ooit zulke kaas gegeten heb?"

„Omdat ik heden zulke kaas niet bij mij heb, kunt u wel de oorzaak zijn", gaf de „vloer" ten antwoord.

De oogen van Baxter rolden van woede en hij riep: „Marholm, mijn vingers jeuken mij dikwijls, om je laagheden te beantwoorden!"

„Dat wil ik wel gelooven", antwoordde de „vloer", „maar het is goed, dat zij slechts jeuken. Want, inspecteur, als u mijn chef niet waart, dan had ik met u reeds lang afgerekend."

„Met jou kan ik het niet uithouden", steunde Baxter.

„Zeg eens Marholm — —" Baxter ging naar de „vloer".

Eerst rook hij nog eens overal rond, spuwde op den vloer, greep de „vloer" bij zijn kraag en schreeuwde:

„Er uit, gemeene kerel, je hebt met je laarzen ergens ingetrapt, — of toch Limburger kaas bij je. Ontken dat eens, als je durft, brutale kerel! Er uit!"

Hij maakte de deur open en tot vermaak van de agenten vloog de „vloer", door Baxter naar buiten geslingerd, als een bom tusschen hen in.

Daarna gooide de woedende chef de deur dicht en een oogenblik later belde Baxter, opdat een der agenten zou binnenkomen.

Vol dienstijver trad deze in het bureau en verscheen voor den woedenden Baxter.

„Zorg er voor”, riep hij, „dat de laarzen van Marholm goed worden schoongemaakt. Of de kerel heeft mij stinkende kaas in het bureau gelegd, of hij heeft met zijn laarzen ergens ingetrapt.”

„Vergeef mij, mijnheer de inspecteur” — de agent wilde hem de oorzaak verklaren, doch Baxter, die meende, dat zijn ondergeschikte de „vloer” in bescherming wilde nemen, viel hem in de rede en schreeuwde:

„Doe wat ik je gezegd heb. Ik wil niets hooren.”

„Tot uw dienst, inspecteur.”

„Wat moet ik doen?” riep de „vloer” toen de agent hem het bevel van Baxter overbracht.

„U moet uw laarzen uittrekken!”

„Je bent gek! Je ziet immers wel, dat daar geen vuil aan zit!”

„Ja, dat weet ik; maar de inspecteur weet dat niet. Hij heeft het bevelen!”

„Dat kan mij niet schelen”, antwoordde de „vloer”; „hij gelast mij misschien ook nog, dat ik een bad zal nemen.”

„Dat is mij hetzelfde”, antwoordde de agent. „De inspecteur heeft het bevelen en ik moet zijn bevelen opvolgen.”

In dit oogenblik werd de deur opengeduwed en riep Baxter als een krankzinnige tot den agent:

„De stank van dien kerel hangt als een dikke mist in de lucht en is er niet uit te krijgen!”

Met een woedenden blik op de „vloer”, die nog altijd niet genegen was zijn laarzen uit te trekken, sloot Baxter weer de deur.

„Laat ons geen domheden doen, agent”, zei de „vloer”. „Je weet toch wel dat de oude niet goed bij het hoofd is.”

„Dat weet ik”, antwoordde de agent, „maar wat moet ik doen?”

„Ik wil je een voorstel doen”, zei Marholm, „laat ons naar beneden gaan om te ontbijten; als wij terug komen, kunt ge rapporteeren, dat alles naar wensch geschied is.

In dien tusschentijd zal het vertrek eenigszins gelucht zijn.”

De agent lachte en beiden gingen naar de zich in het hoofdbureau bevindende cantine om daar te ontbijten.

Intusschen zat Baxter in zijn pels gehuld voor zijn schrijfbureau en beantwoordde de brieven.

Hij had de vensters na eenige minuten weer laten

sluiten, zoodat na verloop van een kwartier in het vertrek weer een warmte van 24 graden heerschte.

Toen hij met de brieven gereed was, kwam een der agenten hem mededeelen, dat sir Dalton, de geheimsecretaris van den lord-mayor van Londen, hem wenschte te spreken.

Nauwelijks was deze in het bureau gekomen en had Baxter goeden morgen gewenscht, of hij zei:

„Inspecteur, hier heerscht een temperatuur die alles behalve aangenaam is; het stinkt hier ook. Ik heb dat reeds in de couranten gelezen. U hebt het weliswaar tegengesproken, maar — ik constateer — dat het hier stinkt —”

„Jawel,” antwoordde de inspecteur. „Ik merk het ook weer, maar, mijnheer de geheimsecretaris, ik kan niet begrijpen waar dat vandaan komt.

Waarmede kan ik u van dienst zijn?”

De geheimsecretaris opende een portefeuille, haalde daar een akte uit te voorschijn en zei:

„Wij hebben gisteren een anonieme waarschuwing ontvangen, waarin ons wordt medegedeeld, dat heden voor het Spaansche gezantschapsgebouw een groote beooging zal plaats hebben, en nu wordt u verzocht om de noodige politie maatregelen te nemen.”

„Dat spreekt vanzelf,” antwoordde Baxter. „Wees zoo goed den lord-mayor te zeggen, dat de politie alles doen zal om iedere demonstratie voor Ferrer te verhinderen.”

„Neem mij niet kwalijk,” zei de geheimsecretaris, terwijl hij naar de deur ging, „maar het is hier niet om uit te houden. U kunt wel denken, dat ik mij zoo spoedig mogelijk uit deze atmosfeer verwijderen wil. Ik geef u den raad om de vensters te openen.”

„Ik heb ze tot nu toe open gehad,” steunde Baxter, „maar het is niet om uit te houden. Men kan in deze barre koude toch niet met open vensters zitten!”

Nauwelijks was de geheimsecretaris vertrokken, of de „vloer” kwam terug.

De agent bracht nu den inspecteur de boodschap, dat Marholm's laarzen waren schoongemaakt.

Met gefronste wenkbrauwen keek Baxter naar den secretaris.

„Agent,” zei de „vloer”, „ik stel je nu voor om de voeten van den inspecteur te reinigen. Het stinkt hier namelijk nog precies zooals vroeger. Of beter gezegd: het stinkt hier als de pest.”

„Drommels, sir,” vloekte Baxter, „wil je nu nog den spot met mij drijven?”

„Geenszins,” zei de „vloer”; „maar nu mijn laar-

zen, waaraan volstrekt niets onreins te bespeuren was, gezuiverd zijn en niemand van mijn collega's een vreemde lucht aan mij bemerkt, kan ik het onmogelijk zijn die den stank veroorzaakt."

„Vergeef mij, inspecteur," zei de agent, „ik wilde u reeds vroeger mededeelen, dat het hier ook reeds erg stonk vóórdat mr. Marholm aanwezig was."

Baxter keek verwonderd op en zei:

„Waarom wordt mij zoiets niet dadelijk gezegd?"

Maar je hebt gelijk! De stank is niet uit het vertrek te verwijderen; het is er niet meer om uit te houden. Het stinkt — — het stinkt — — als de pest."

„Er blijft niets anders over," zei de „vloer", „dan dat wij het vertrek verlaten! Waarschijnlijk liggen er onder den vloer doode ratten en het beste zal wel zijn, dat wij timmerlieden lieten komen om den vloer op te breken."

„Ja," riep Baxter, „laat maar spoedig timmerlieden komen om den vloer op te breken."

De inspecteur liet daarop zijn schrijfbureau naar een ander vertrek brengen.

Het duurde wel een uur, vóórdat al het benodigde was overgebracht en Baxter ging nu met verscheiden agenten op weg, om het anarchistennest in de Fultonstreet te doorzoeken, maar hij keerde onverrichterzake naar het hoofdbureau van politie terug.

Des namiddags hadden de werklieden den vloer van het bureau opgebroken, steenen uit den muur gehaald, buizen onderzocht en — niets gevonden.

Toen de inspecteur in het vertrek, dat hij nu in gebruik genomen had, kwam, deinsde hij verschrikt terug.

Dezelfde stank heerschte ook hier.

Zowel hij als de „vloer" verlieten het vertrek.

„Nu word ik krankzinnig", steunde Baxter; „ik laat mijn oude vertrek geheel afbreken en zie nu, dat het tevergeefs is. In dit nieuwe vertrek heerscht precies dezelfde stank als in het oude. Wat kan dat toch wel zijn?"

„Waarschijnlijk gebrek aan zindelijkheid", zei de „vloer" stilletjes.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De terechtzitting.

Alle vensters in de rechtzaal waren geopend. In weerwil daarvan heerschte er zulk een ontzettende stank, dat de rechters verschrikt terugdeinsden, toen zij de zaal binnentraden.

Met gefronst voorhoofd riep een der rechters den inspecteur bij zich en zei:

„Hoor eens, inspecteur, ik heb gisteren in de courant een artikel gelezen, waarin bekend gemaakt wordt dat hier in Scotland Yard een vreeselijke stank heerscht.

Een der journalisten schreef van een varkensstal. Ik kon niet denken, dat dit artikel de waarheid bevatte.

Maar ik verzeker u, dat de couranten inderdaad nog lang niet genoeg gezegd hebben. Men moet hier wel bezwijmen!”

„Dat is zoo”, beweerden de andere rechters, „het is hier niet om uit te houden en ofschoon de vensters geopend zijn, wil de stank niet verdwijnen.”

„Vergeef mij, uw lordschap”, zei inspecteur Baxter, „ik heb reeds alles beproefd, wat in mijn macht is en laat nu door een mijner agenten de vertrekken met eau de cologne besproeien.”

„Dat kan mooi worden”, beweerde de rechter; „al onze akten zullen dan weldra zóó geparfumeerd zijn, als de programma's bij een gala-voorstelling in den Koninklijken Schouwburg.”

Daarna wendde hij zich tot zijn collega's en zei:

„Ik stel voor, mijnheeren, onze winterjassen aan te houden, want ik geloof niet dat het mogelijk is de vensters te sluiten.”

Zodoende zaten, onder het gelach der toehoorders, de rechters in plaats van in toga's in dikke winterjassen achter de balie, terwijl ook inspecteur Baxter en de overige aanwezigen hun mantels en handschoenen aanhielden.

Nu werd Karel Moeilijk, de gewaande anarchist, naar binnen gebracht.

„Bekent gij schuldig te zijn aan het werpen van een bom, met het doel om het hoofdbureau van politie in

de lucht te laten vliegen?” vroeg een der rechters.

„Jawel,” antwoordde de edel-anarchist; „ik beken de daad gepleegd te hebben, die mij in de dagvaarding is ten laste gelegd.”

De rechters fronsten de wenkbrauwen.

Daarna vroeg weer een der rechters:

„Bekent gij een aanhanger van het anarchisme te zijn?”

„Ja, ik beken dat te zijn!”

„Hm,” liet de rechter hooren, „ge zult wel weten, dat daar een groote straf op staat! Het doet mij leed om u, omdat ik u voor een geniaal letterkundige houd.”

Thans wendde de rechter zich tot den inspecteur van politie en vroeg:

„Welken indruk hebt u omtrent den aanslag verkregen?”

„Dat de bom ontploffen zou.”

„Maar zij is niet ontploft en om die zaak zitten wij hier in een stank, die zóó erg is, dat ik gaarne zou zien dat zij door middel van een bom verdreven kon worden.”

Daarna zei hij tot den deurwaarder:

„Verzoek de heeren van het chemisch laboratorium om binnen te komen, opdat zij ons mededeelen, waaruit de bom vervaardigd was.”

Eenige oogenblikken later verschenen vier heeren van middelbaren leeftijd voor de rechters en keken vroolijk om zich heen.

„Mijnheeren,” sprak de rechter, „ik veronderstel, dat gij u vroolijk maakt, omdat wij hier zitten met onze winterjassen aan.”

„Neen, uw lordschap, maar om de verklaring, die wij hier moeten afleggen.”

„Goed,” antwoordde de rechter, „ik heb u laten roepen om van u, als beëdigde deskundigen, te vernemen uit welke bestanddeelen de bom bestond, die de beklagde gisteren in het hoofdbureau gebracht heeft, om daar te doen ontploffen.”

„Een bom?” zei een der scheikundigen met een

lachend gezicht; „vergeef mij, uw lordschap, maar van een bom kan hier geen sprake zijn.”

„Wat?” vroeg de rechter en dacht niet goed gehoord te hebben; „hebt u soms een andere benaming daarvoor?”

„Jawel, uw lordschap,” antwoordde de scheikundige, „het voorwerp, dat de beklagde in het bureau van den inspecteur van politie Baxter gebracht heeft, is namelijk geen bom.”

„Wat is het dan?”

„Wees zoo goed, mij toe te staan u dat nader te verklaren. Nadat mijn collega's en ik den inhoud nauwkeurig onderzocht hadden, bevonden wij, dat de gewaande bom uit verschillende bestanddeelen was samengesteld.

Het eerste wat wij vonden was een inmaakbus voor twee pond asperges, afkomstig van de firma Loadson & Cie. te Manchester.

Deze bus is voor ongeveer acht maanden geleden gemaakt, werd in het voorjaar met asperges gevuld en daarna in den handel gebracht.

Nu was aan een der kanten een gat gemaakt, waaruit een snoer hing.

Nadat wij de bus geopend hadden, vonden wij bovenaan een wekker, afkomstig van de firma Waterbury in Amerika. Wanneer de wekker vervaardigd is, konden wij niet ontdekken, maar zooveel is zeker, dat hij van een lateren datum is.

Bij den wekker vonden wij knalerwten —”

„Knalerwten?” vroeg de rechter.

„Jawel, uw lordschap, knalerwten,” antwoordde de scheikundige, „en wel precies van hetzelfde soort als kinderen gebruiken, wanneer zij op straat spelen.

„Dit zijn volkomen onschadelijke, met kwikzilver gevulde papiertjes, en om daarmede eenig kwaad te kunnen doen, zijn er minstens tweehonderd pond noodig.

Maar ook bij zulk een grooten voorraad zou er nog geen noemenswaardige ontploffing kunnen ontstaan.

In de bus waren slechts veertien stuks aanwezig, waarvan de ontploffingskracht gelijk staat met die van een dozijn lucifers.

Verder vonden wij (en dat is het meest raadselachtige) in de zoogenaamde bom een dozijn staven witte suiker, die men in iederen winkel in Engeland voor eenige pennies koopen kan.

Deze suikerstaven waren zorgvuldig in watten gepakt.

Wij moeten naar aanleiding van dit alles constateeren, dat de bom, die gisteren zooveel schrik in Londen en in het bijzonder in het hoofdbureau van politie veroorzaakt heeft, niets anders dan een grap geweest is.”

De rechters en alle aanwezigen begonnen te lachen, toen de scheikundigen thans de afzonderlijke bestanddeelen der bom op de tafel neerlegden. Vooral de staven suiker verwekten een buitengewoon gelach.

De rechter wendde zich nu tot den kleinen wijsgeer, die deze verklaring met een woedend gezicht had aangehoord.

„En wat hebt gij over den inhoud der bom mede te deelen?” vroeg de rechter nu aan den beklagde.

„U kent mijn verklaring,” riep de kleine man, „maar ik moet nu bekennen, dat mijn vrienden mij voor het lapje hebben gehouden. Men heeft mij schandelijk bedrogen.

Ik wilde protesteeren tegen de behandeling van Ferrer en de wereld toonen, dat ik een echte anarchist ben; maar nu heeft men mij geblameerd!”

De rechter, die in den kleinen man belang scheen te stellen, antwoordde:

„Wees blij, mr. Moeilijk, dat gij zulke getrouwe vrienden hebt, die u van een onverantwoordelijke daad terug hebben gehouden.

En daar gij nu eigenlijk geen misdaad bedreven hebt, leg ik u, wegens belediging, een geldboete van één pond sterling op.

Voor het onschuldig uitgezeten voorarrest sta ik u, overeenkomstig de wet, vijf pond sterling als schadevergoeding toe; gij kunt dus onmiddellijk uit de politiekas vier pond sterling ontvangen.”

Deze vier pond sterling en de glazen bier, Koppen koffie enzoovoorts, die de edel-anarchist daarvoor koopen kon, deden onmiddellijk bij hem al het misnoegen verdwijnen, dat de mislukte anarchistische aanslag verwekt had.

Vóór dat de anarchist de zaal verliet, hoorde hij dat de rechter den inspecteur van politie toeriep:

„Maar aan u, inspecteur, geef ik den raad om, wanneer u eens weer een bom aangeboden wordt, eerst den inhoud daarvan te onderzoeken, voordat u iemand laat arresteren.”

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Gezuiverd.

Dienzelfden avond zat een bijzonder vroolijk gezelschap in het café „In de Vesuvius” bij elkander en lachte zich ziek over de bom van suikerstaven, door den edel-anarchist Moeilijk geworpen.

In het begin had Moeilijk met geen van zijn voormalige vrienden een woord gesproken; eerst toen men het hem duidelijk maakte, dat, indien men hem veroordeeld had, hij nu in het stinkende hoofdbureau van politie zat en niet in het café arak — dit was de lievelingsdrank van Moeilijk — drinken kon, verdween zijn ontevredenheid.

Met een handbeweging verzocht hij zijn vrienden om bij hem plaats te nemen en het gelag voor hen te mogen betalen.

Terzelfdertijd maakte de bevolking van Londen zich vroolijk over het artikel, dat in de avondbladen voorkwam en ook Raffles las met genoeg de courant, die Charley hem bracht.

„Het was een moeilijke taak”, zei Raffles tot Charly Brand, „om de inwoners van Londen van hun anarchistenvrees en om Moeilijk van het anarchisme te genezen.

Ik ben er nu nog nieuwsgierig naar hoe Baxter het klaar zal spelen met de zindelijkheid in het hoofdbureau van politie.

Ik geloof, dat ik maar zoo vrij zal zijn, hem morgen vroeg een bezoek te brengen.”

Den volgenden morgen omstreeks negen uur kwam de „vloer” bijna op hetzelfde oogenblik met zijn almachtigen chef, inspecteur Baxter, in het bureau.

Als om met het koude jaargetijde te spotten, stonden de vensters wijd open.

Het bureau geleeke op een wildernis.

De behangsels waren van de muren gescheurd, de kalk was van het plafond gevallen, de vloer opgebrosen en toch had men niets gevonden.

Maar de stank was er niet alleen gebleven, maar nog erger geworden.

„Wat kunnen wij nu doen, Marholm?” steunde Baxter; „het is om krankzinnig te worden! Reeds gis-

teravond hebben alle couranten mij bespot en ik kan daar niets tegen doen.”

Marholm ging overal door het vertrek rondsuffelen en berook, als een hond, alle voorwerpen.

Plotseling bleef hij voor het schrijfbureau van den inspecteur staan.

„Wat doe je daar bij mijn schrijfbureau?” vroeg Baxter.

„Als ik mij niet vergis,” antwoordde de „vloer”, „dan geloof ik dat de stank uit uw schrijfbureau komt.”

„Je bent krankzinnig!” riep Baxter. „Heb je ooit een stinkend schrijfbureau gezien?”

„Gezien nog niet,” antwoordde de „vloer”, „maar wel geroken.”

„Maak dat je van mijn schrijfbureau wekomt, je hebt daar niets bij te maken!”

Op dit oogenblik bracht een der agenten inspecteur Baxter een visitekaartje waarop te lezen stond:

HARRY ARCHOLD,

Directeur van de Stedelijke Ontsmettingsinrichting, Londen.

„Ha!” riep Baxter, „dat is de man, dien wij noodig hebben; laat hem binnen komen.”

Een bejaard heer met grijzen baard en gouden bril, zeer modern gekleed, trad binnen en boog.

„Heb ik de eer met den inspecteur van politie Baxter te spreken?” vroeg hij aan de „vloer”, die het dichtst bij hem stond.

„Neen,” antwoordde de „vloer”, „de inspecteur is die heer daarginds.”

Thans wendde zich de directeur van het ontsmettingsbureau tot Baxter en zonder verder iets af te wachten zei deze:

„Goed, dat u komt; ik had in mijn opgewondenheid reeds vergeten, dat er in Londen een ontsmettingsinrichting bestaat.

U komt toch zeker om den stank, die sedert korten tijd hier in Scotland Yard heerscht?”

„Om u te dienen,” antwoordde de directeur; „door de couranten-artikelen werd ik er opmerkzaam op ge-

maakt, en nu is het mijn plicht de oorzaak op te sporen."

Hij rook overal rond en zei eindelijk:

„Het riekt hier precies als op een vuilnisbelt."

„U hebt de juiste uitdrukking gebezigd," zei Baxter. „Maar kunt u ons misschien zeggen waar de stank vandaan komt?"

„Dat kan ik zoo maar niet doen," antwoordde de directeur. „Naar den stank te oordeelen, zal het wel noodig zijn dat ik al het mobilair, akten, boeken, schilderijen, gordijnen en al wat niet muur- en nagelvast is, door mijn wagens naar de stedelijke ontsmettingsinrichting laat brengen en daar alles aan een goede reinigingskuur onderwerp, opdat het van de stinkende bacteriën gezuiverd kan worden."

Inspecteur Baxter had met open mond geluisterd.

„Goed, goed", zei hij. „U hebt de oorzaak reeds ontdekt, mijnheer de directeur; het zullen wel stinkende bacteriën zijn.

„Onder ons gezegd, er wordt hier zeer slecht schoon-gemaakt."

„Dat is geen nieuws voor mij", antwoordde de directeur; „de zindelijkheid laat bij de autoriteiten gewoonlijk veel te wenschen over."

„Wanneer denkt u met de ontsmetting te beginnen, mijnheer de directeur?"

„Dat zal direct gebeuren, ten minste als u agenten te mijner beschikking stelt die de meubelen en akten hier uitbrengen en op de door mij gerequireerde wagens laden. Tegen den avond kunt u reeds weer in het bezit van alles zijn."

„Gelukkig", zei Baxter, „ik dacht al gek te worden en hield het voor onmogelijk, dat deze toestand veranderd kon worden.

Wees zoo goed, mijnheer de directeur, en regel alles naar welgevallen. U kunt over de agenten beschikken.

Ik kan hen zelfs bevelen, dat zij uw orders moeten opvolgen."

„Wees zoo goed dat te doen", antwoordde de directeur, „ik zal over een half uur met de transportwagens terug komen."

En dit gebeurde inderdaad.

Alle bureaux, waar de stank heerschte, en ook de rechtzaal werden ontruimd en de meubels door agenten op de groote transportwagens geladen.

Binnen eenige uren was alles op de wagens gepakt.

Toen het laatste meubelstuk uit het hoofdbureau van politie was weggehaald, constateerde Baxter dadelijk

dat de stank uit zijn bureau verdwenen was.

Zowel hij als de „vloer" en de overige ambtenaren, verrichtten hun werk nu voorloopig op gewone houten tafels.

Een dozijn werkvrouwen, voorzien van emmers en bezems, maakten de vloeren en vensters schoon.

Zoo begon het avond te worden. De „vloer" verwonderde er zich reeds over, dat de wagens met akten en meubels nog niet teruggekomen waren van de stedelijke ontsmettingsinrichting.

Maar hij onderdrukte zijn argwaan om zich niet belachelijk te maken en stelde zich gerust met het vermoeden, dat het waarschijnlijk wel midden in den nacht kon worden, voordat de meubels behoorlijk gedesinfecteerd waren.

Tegen acht uur des avonds belde de inspecteur het stedelijk ontsmettingsbureau op, om te informeren of het meubilair misschien des nachts zou terugkomen, maar kreeg ten antwoord dat het bureau reeds gesloten was.

Nu kon de „vloer" zich er niet meer van onthouden, om zijn argwaan den inspecteur van politie mede te deelen.

„Ach," antwoordde Baxter, „jij hebt soms zulke bespottelijke ideeën. Geloof je dan waarlijk, dat de een of andere zwendelaar ons bedrogen heeft en dat het de directeur van de stedelijke ontsmettingsinrichting niet eens geweest is?"

„Wel ja, wat zal ik er van zeggen, wij hebben de bom ook eerst voor echt aangezien, maar die was slechts gevuld met suikerstaven. Waarom zou de vreemdeling, die zich als directeur der stedelijke ontsmettingsinrichting heeft voorgesteld, niet evengoed een gefingeerd persoon kunnen zijn?"

Het is mijn schuld niet, dat ik dit vermoeden niet van mij kan afzetten, en weet u" — hij klopte Baxter vertrouwelijk op den schouder — „een drukking op mijn maag zegt mij, dat het — Raffles is, die ons nu eens behoorlijk desinfecteert!"

„Hou je mond!" schreeuwde Baxter, „je begint mij al weer met dien Raffles te krenken. Maar ik zeg je, dat het je niet gelukken zal!"

Ik ga naar huis en wil, na dezen vermoeienden dag, rustig slapen gaan. Je zult zien, dat onze akten en meubelen morgen vroeg teruggekomen zijn en dat wij hier dan eindelijk, zonder stank, weer rustig kunnen werken."

„Laat ons het beste hopen," zei de „vloer" lachend, want het kwam hem voor dat de toestand bespottelijk

zou zijn, als Raffles het inderdaad geweest was.

Uit nieuwsgierigheid was hij den volgenden morgen reeds vroegtijdig op het bureau; maar van meubelen of akten was geen spoor te zien!

„De zaak wordt bedenkelijk,” dacht de „vloer”. „Raffles heeft zeker zijn woord gehouden en bezorgt ons nu zindelijkheid.

De vloeren zijn zoo schoon, dat men er van eten kan. Zoo lang als ik mij kan herinneren, is dat nog nooit gebeurd.”

Daar de inspecteur van politie nog niet aanwezig was, ging de „vloer” naar het telefoontoestel en liet zich verbinden met het bureau van de stedelijke ontsmettingsinrichting.

„Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard —”

„Bureau van de stedelijke ontsmettingsinrichting,” luidde het antwoord. „Wat verlangt u?”

„Ik wilde namens den inspecteur vragen, wanneer wij de meubels en akten terugkrijgen, die gisteren door u weggehaald zijn.”

„Welke meubels en akten?” was het antwoord.

„Wel, sir,” zei de „vloer”, „u hebt gisteren vijf wagens met akten en meubelen ter ontsmetting afgehaald. Wij hebben die dringend noodig. Uw directeur was persoonlijk bij ons en begeleidde het transport.”

„Onze directeur?” werd nu gevraagd.

„Ik geloof, dat u den draak met ons steekt; zoek daarvoor een ander telefoonnummer uit!”

„Ik maak volstrekt geen gekheid”, zei de „vloer”, „het zou goed zijn als u een uwer beambten naar hier wildet sturen, om de zaak op te helderen.”

„All right”, antwoordde de persoon, waarmede Marholm sprak; „ik zal dadelijk bij u komen!”

Marholm had nauwelijks het toestel weer weggelegd of Baxter kwam binnen.

Hij keek verwonderd om zich heen en zei:

„Wel, zijn de meubels en akten nog niet hier?”

„Die zult u wel nooit meer te zien krijgen”, antwoordde de „vloer”, „want als ik mij niet vergis, dan hebt u en ik en al de beambten van het hoofdbureau van politie de grootste domheid begaan, die er ooit gepleegd kon worden!”

Baxter werd bleek. Hij kon de mogelijkheid van zoo iets niet in zijn gedachten opnemen.

Het scheen of hij krankzinnig zou worden, als hij de akten niet terugkreeg!

„Hoe kom je daar bij?” vroeg hij Marholm.

„Doordat ik er naar geïnformeerd heb”, antwoordde de „vloer” droogjes, „ik heb naar het bureau van de stedelijke ontsmettingsinrichting getelefoneerd, en

niemand weet daar iets van onze meubelen en akten, die ontsmet zouden worden.

De secretaris van deze instelling is reeds op weg hier naar toe, om de zaak op te helderen.”

Het was Baxter alsof het geheele vertrek met hem ronddraaide.

Hij zonk op zijn stoel neer, steunde zijn hoofd in de handen en keek als een idioot naar de kale muren.

Daarna zei hij:

„Marholm, als men ons inderdaad zulk een poets gespeeld heeft, dan blijft er voor mij niets anders over, dan een touw te nemen en mij daar aan op te hangen.”

„Er zijn verschillende middelen om zich van kant te maken”, antwoordde de „vloer”.

„U kunt ook in het water springen, vergif innemen, een gaskraan openzetten. O, er zijn nog veel meer middelen. Het veiligste is om maar te blijven leven, want men weet niet, wat er later gebeurt!”

„Het zou ook verschrikkelijk zijn!” steunde Baxter.

„Denk eens aan de blamage!”

„Ik heb een idee”, zei de „vloer”, „maar ik verzoek u om hetgeen ik u nu zeg, kalm aan te hooren en mij niet in de rede te vallen. Ik vermoed namelijk, dat Raffles ons de les wilde lezen en dat hij, zooals hij beloofd heeft, er zorg voor heeft gedragen, dat het hoofdbureau van politie eens flink gereinigd werd.

Daarom geef ik u den raad om u niet op te winden, maar de zaak verder aan mij over te laten.”

„Je bent een engel, Marholm, als het je gelukt, de akten en meubels terug te krijgen. Denk eens aan, de akten! Al onze geheime akten! Wij zelf hebben den schurk geholpen ze in de wagens te brengen. — Ach — — — ach — — — Ik krijg nog een beroerte!”

„Zeg eens, inspecteur”, vroeg de „vloer” op vrouwelijken toon; „bevindt er zich onder de akten niet ook een sigarenkistje — — — ?”

„Zwijg toch — zwijg toch!” riep Baxter, wien het zweet uitbrak. „Ik weet wat je bedoelt; juist dit kistje veroorzaakt mij de grootste zorg en onrust!”

„Dat kan ik wel begrijpen”, antwoordde de „vloer”.

„Weet je wat er in is?”

„Natuurlijk weet ik dat!”

„Je bent een verschrikkelijk mensch, Marholm!”

„Nee, dat ben ik niet”, zei de „vloer”, „als u maar naar mij wildet luisteren, dan had u zich veel ergernis bespaard. Bedenk eens als Raffles al deze minnebrieven en portretten, die u in het sigarenkistje bewaart, in zijn bezit krijgt!”

„Dat zou vreeselijk zijn!”

Op dit oogenblik hoorde men de telephoon; Baxter nam het toestel ter hand.

„Hier hoofdbureau van politie Scotland Yard; met wien spreek ik?”

„Hier secretaris Macky van de stedelijke ontsmettingsinrichting.”

„Wat verlangt u?”

„Een half uur geleden vroeg een van uw beambten ons of wij meubels en akten ter ontsmetting ontvangen hadden. Ik deel u mede, dat de wagens hier zooeven aangekomen zijn. Wij zullen alles desinfecteeren en tegen den middag terugzenden.”

„All right!” antwoordde Baxter. „Haast u zooveel mogelijk.”

Daarna hing hij het toestel weer op.

De „vloer”, die het gesprek mee aangehoord had, keek verwonderd naar Baxter.

„Begrijp je er iets van?” vroeg Baxter en wischte zich het zweet van het voorhoofd.

„Gisterenmiddag zijn de wagens reeds van hier vertrokken en nu eerst aangekomen.”

De „vloer” haalde onverschillig de schouders op.

„Wie weet, wat de oorzaak is. De hoofdzaak is, dat zij toch aangekomen zijn.”

„Je hebt gelijk, Marholm, maar ik vermoed, dat er toch iets achter steekt.”

„Natuurlijk Raffles,” beweerde de „vloer”.

De inspecteur hield zijn ooren dicht, hij wilde niets hooren. De naam Raffles alleen was in staat hem angst en schrik aan te jagen.

„Ik hoop,” zei Marholm, „dat uw privaat-eigendommen nu ook weer te voorschijn komen! —”

Tegen den namiddag kwamen zwaar beladen wagens voor het hoofdbureau van politie en brachten de akten en meubelen terug.

Juist op het oogenblik, dat het schrijfbureau van Baxter weer op zijn plaats gebracht werd, kwam een boy binnen en overhandigde hem een brief.

Haastig opende de inspecteur dien en de „vloer” bemerkte, dat hij onder het lezen eerst vuurrood en daarna doodsbleek werd.

„Wat is er, inspecteur?” vroeg Marholm en ging naar hem toe.

„Lees! Lees!” steunde Baxter en hield hem een kaart voor, die hij uit de enveloppe had gehaald.

Nauwelijks had de „vloer” de kaart gelezen of hij begon te fluiten.

Met groote letters stond aan de voorzijde:

JOHN C. RAFFLES,

„Waarde inspecteur!

Ik hoop, dat u met de reiniging en ontsmetting van het hoofdbureau tevreden zult zijn.

Ik heb het zoo goed laten doen, als maar mogelijk was!

Ik ben zoo vrijpostig geweest, al uw geheime akten te lezen en speciaal de documenten, die op mij betrekking hebben, te behouden. Voor u hebben zij toch geen nut, omdat u mijn nooit arresteeren kunt. Maar voor mij zijn ze van het grootste belang.

Ik ben tevens zoo vrij geweest om een sigarenkistje dat u ter ontsmetting hadt meegegeven, voor mij te behouden. Voor de moeite en kosten der reiniging is dat een kleine schadeloosstelling voor mij.

Met de beste wenschen zend u tevens mijn groeten:

Uw JOHN C. RAFFLES,

directeur van de ontsmettingsinrichting,
alias Mr. ARCHOLD.

N. B. Opdat ge weet, wat in uw bureau den stank veroorzaakte, nog het volgende:

Ik had onder uw schrijfbureau een paar doode kreeften vastgespijkerd. De aangename reuk van tot ontbinding overgaande kreeften is u nu bekend — —

De valsche tand.

Het was waarlijk geen aangenaam werk den geheelen voormiddag op het bureau te zitten en uur aan uur de vervelende getallen op te tellen. Wanneer men dan des middags naar huis komt met een hongerige maag, dan wil men toch minstens een krachtig maal hebben. Dit dacht ook de kantoorclerk Karl Ehrhardt en verheugde er zich huiswaarts gaande reeds over, hoe uitstekend het hem heden zou smaken.

Doch, helaas, er was niets, totaal niets!

„Ja”, vertelde zijn dochtertje, „moeder had geen tijd om te koken, zij heeft den heelen voormiddag haar rol geleerd en is nu naar de repetitie gegaan.”

Drommels, dat had hij geheel en al vergeten; zijn lieve Helmi was de uitstekendste medewerkster aan de weldadigheidsvoorstelling der vrouwenvereniging, die de volgende week een uitvoering zou geven.

„Ach hemel”, zuchtte hij, „de theater-duivel heeft haar weer in zijn macht, nu moeten wij natuurlijk in de gaarkeuken het middagmaal gaan gebruiken.”

En nu dacht hij met weemoed terug aan de dagen, toen hij nog bruidegom was. Wat had men om zijn Helmi rondgefladderd! Staatsambtenaren, kooplieden, landeigenaren, ja zelfs officieren, — allen hadden zijn Helmi het hof gemaakt.

Zij was natuurlijk ook een beeldschoon meisje en zij beschikte over een dramatisch talent, — — ach, iedere schouwburg-directeur wilde haar wel engageeren. Wat kon hij tegenover zulk een talent in de weegschaal leggen? Niets, totaal niets. Hij was zonder twijfel rechtschapen, vlijtig, spaarzaam, doch dit was ook alles. Dit had tegenover zijn vrouw niets te beteekenen, en toen hij ten slotte van al de aanbidders van Helmi toch den prijs verwierf, was dit in de eerste plaats alléén aan zijn volharding en de omstandigheden toe te schrijven, dat de ouders van Helmi na hun dood nauwelijks zooveel nalieten, dat zij hen een fatsoenlijke begrafenis kon bezorgen.

Toen dit bekend was geworden, hadden alle minnaars zich teruggetrokken, en had Helmi hem om zijn volharding haar zachte hand geschonken. Zijn inkomen was juist voldoende om een huisgezin te onderhouden...

Tot nog toe had hij nog nimmer berouw van zijn besluit gehad, hij had een gelukkig tiental jaren achter den rug, hij leidde een voorbeeldig huwelijksleven dat menigeen hem benijdde. Nu kwam die weldadigheidsvoorstelling en wierp de eerste schaduw op zijn geluk. Met een hongerige maag begon hij te filosofeeren en dat was geen aangename gewaarwording. Geen middageten, de kinderen niet gewasschen, niet gekamd — foei, wanneer dit niet spoedig veranderde, zou in korten tijd de huishouding ten onder gaan. Hier moest krachtig opgetreden worden. Doch hoe? Op welke manier?

Karl Ehrhardt dacht er rijpelijk over na. Hij ontwierp allerlei plannen, en kwam eindelijk tot de overtuiging, dat hij tot niets besluiten kon.

Eindelijk..... eindelijk viel hem een idee in, hij vond een uitweg, die hem goed voorkwam. Hij ging voor zijn schrijfbureau zitten, kreeg een velletje papier en begon te schrijven.

Hij schreef stijve letters, schreef de „U” en „R” met groote krullen, plaatste de komma's verkeerd en krabbelde ten slotte een naam onder den brief, dien hij zelf niet kon ontcijferen. Daarna deed hij den brief in een enveloppe, waarop hij die met een zeer moeilijk leesbaar adres aan zijn vrouw verzond.

Eindelijk — werd er gescheld: mevrouw Helmi Ehrhardt was thuis gekomen. Zij scheen zeer opgewonden te zijn en bekommerde zich volstrekt niet om de hongerige maag van haar man, doch vertelde zeer uitvoerig van de repetitie en van haar succes, dat zij gehad had. „En weet je, lieveling, wat onze president tot mij gezegd heeft?” zoo besloot zij haar verhaal.

„Hij zal je bedankt hebben voor de opoffering, die je je voor de goede zaak getroost,” antwoordde haar man bedaard.

„Opoffering? Welke opoffering?” stoof Helmi op, „daar is volstrekt geen sprake van. Ik doe alleen dat, waartoe mijn kunstenaarsbloed mij dringt.”

„Ach wat, kunstenaarsbloed,” beweerde Karel; „ik geloof, dat het voor een huisvrouw en moeder van twee kleine kinderen volstrekt niet past, om als eerste of

tweede actrice op het tooneel rond te loopen. In dezen brief, dien ik zoo juist ontving, is men van dezelfde meening" — bij deze woorden overhandigde hij haar het schrijven, dat hij een poosje geleden met zooveel moeite bij elkander had gekrabbeld.

Mevrouw Helmi ontvouwde nieuwsgierig den brief en las:

„Mijnheer!

Wanneer u nog niet geheel en al onder den pantoffel zit, duld dan niet, dat uw vrouw in het vervolg bij het liefhebberijtooneel optreedt. Ten eerste heeft zij niet het minste talent, en ten tweede verliest zij haar goeden naam, want de heeren leden maken haar het hof. Daarom moet zij den schijn vermijden en zich terugtrekken, indien het niet te laat is.

EEN GOEDE VRIEND."

„Wat een dwaas mensch," lachte mevrouw Helmi, „wat gaat het hem aan, dat men mij het hof maakt? En wat mijn talent betreft, daar behoeft hij niet over te oordeelen. De hoofdzaak is, dat is succes heb, en dat is voor mij voldoende."

„Doch het schijnt toch, dat je goeden naam gevaar loopt," sprak Karl angstig, want hij begon te merken, dat het schrijven het gewenschte doel niet bereikt had.

„„Men" imponeert mij volstrekt niet, want „men" is hoegenaamd niets," antwoordde mevrouw Helmi geërgerd, „ik leef toch niet in den tijd van den Turkschen harem, dat ik mij aan de blikken der mannen onttrekken moet. En als gij argwaan koestert, dan inviteer ik je bij dezen plechtig, om mij bij de volgende repetitie te vergezellen. Ja, dat moet ge," voegde zij er met nadruk aan toe, toen haar man haar wilde tegenspreken, „jij moet je er persoonlijk van overtuigen, dat het een ellendige leugen is, wat die domkop van mij geschreven heeft."

„O wee," dacht Karl, „je hebt deze zaak verkeerd aangepakt, je hebt het tegendeel bereikt van wat je plan was." Doch wat hielp dat, hij moest nu maar mooi weer spelen en zijn vrouw den volgenden dag naar de repetitie vergezellen.

Hij ging in een donkeren hoek van de kamer zitten en beschouwde opmerkzaam zijn vrouw. Zij was een mooie, trotsche verschijning met een aangename stem en élegante bewegingen. En wanneer zij met zekere koketterie hare schitterend witte tanden toonde..... Drommels..... tanden..... tanden — een duivelsche gedachte kwam eensklaps bij den geplaagden echtgenoot op.

Zijn vrouw had een geheim, dat hij alleen kende. Dit bestond uit het navolgende:

Eenige maanden geleden kreeg zijn lieve Helmi vreeselijke tandpijn, en wel zóó erg, dat het arme vrouwtje er bijna wanhopend onder werd. Er bleef niets anders over; de zieke voortand moest getrokken worden! Dat was een ongeluk!

Mevrouw Helmi was niet te troosten omdat haar mooie rij tanden nu geschonden werd. Zij bleef de eerste week te huis, en toen zij zich eindelijk weer in het publiek vertoonde, hield zij haar mond zooveel mogelijk dicht; wanneer zij moest lachen, lachte zij alleen met de hoeken van haar mond. Dat was een onverdragelijke toestand, waaraan zij eindelijk een einde maakte, daar zij zich een valschen tand liet zetten.

De valsche tand! „Hoera," juichte Karel; nu had hij het middel gevonden, dat hij moest gebruiken om haar geheele tooneelliefhebberij te fnuiken. Wanneer het publiek, de kinderen, het dienstmeisje zouden weten dat zij een valschen tand had..... O, nu bezat hij een wapen, dat hij tegen zijn vrouw kon gebruiken, om zijn huwelijksgeluk te redden!

— — Eenige dagen later ontving mevrouw Helmi weer een brief door een onbekende hand geschreven. Aarzelend greep zij naar de enveloppe.

„Ik moest dit prulschrift eigenlijk ongelezen in het vuur werpen," beweerde Helmi, „doch ik ben toch nieuwsgierig, wat men nu weder op mij heeft aan te merken." Bij deze woorden bekeek zij aandachtig het lompe adres op de enveloppe. Daarna scheurde zij het driftig open. Zij las:

„Geachte Mevrouw!

Wanneer een vrouw wil behagen en een geheim moet bewaren, dat afbreuk aan haar schoonheid kan doen, moet zij dit niet aan het publiek vertoonen. Wanneer zij dit wel doet, dan maakt zij zich bespottelijk. Uw rol noodzaakte u, dikwijls te moeten lachen. Nu zou het voor u toch pijnlijk zijn, wanneer het bekend werd, dat u, wanneer u lacht, niet uw eigen, doch — valsche tanden toont. Er loopt een gerucht, dat u een valsche gebit draagt. Als u nu op het tooneel uw mond opendoet, tracht ieder te onderzoeken in hoeverre dit gerucht op waarheid berust: al de tooneelkijkers zijn nu op uwe — tanden gericht! Ja, er zijn reeds weddenschappen aangegaan, om te vernemen, hoevele....."

Verder las Helmi niet — woedend frommelde zij

den brief in elkaar, en verscheurde dien in kleine stukjes, zoodat de inhoud onleesbaar was.

„Zoo'n onbeschaamde,” riep zij uit, „een nieteling, een schurk, die mijn geheim in het publiek uitbazuint...” zij sloeg de handen voor het gelaat en begon te snikken.

„Heeft de ellendeling, die den anoniemen brief schreef je beleedigd, lieveling?” vroeg haar man met het onschuldigste gezicht der wereld. „Misschien gelukt het ons, den kerel te pakken. Dan zal ik hem aanklagen, opdat voor de rechtbank uitgemaakt wordt, of hij tegenover jou schandelijke onwaarheden verkondigd heeft.” Daarna begon hij de stukjes papier van den grond op te rapen.

„Laat dat liggen,” riep Helmi, wier tranen spoedig ophielden te vloeien. Toen raapte zij de snippers op en wierp ze in het vuur. „Jij zult niemand aanklagen en er zal voor de rechtbank niets uitgemaakt worden.

Wanneer je mij echter een genoegen wilt doen, ga dan onmiddellijk naar den president van de tooneelvereeniging en breng hem mijn rol terug. Zeg hem, dat ik niet meer op de repetities kom, en ook niet mee speel, dat ik plotseling ziek geworden ben, zeer ziek... Heb je mij begrepen?”

„Jawel,” verklaarde haar man, „ik weet alleen niet... ik zou toch ook gaarne weten... staat er dan iets vreeslijks in dien brief?”

„Niets, in het geheel niets,” viel mevrouw Helmi hem in de rede, „wees zoo goed en ga! Ga met de rol uit mijn oogen, want als zij nog langer voor mij ligt, krijg ik hevige krampen.”

Karl Ehrhardt pakte de rol bij elkander en ging heen. „Ik had niet gedacht,” fluisterde hij toen hij buiten kwam, „dat een valsche tand zooveel kon uitrichten.....”

WIE NIET WERKEN WILLEN.

I.

De kleine, netgekleede man lachte als een bezetene, toen hij met een zware tasch in de hand het postkantoor verliet.

De ambtenaar had hem met verwondering aangekeken, toen hij hem onder de initialen „I. B.” vijftienhonderd en twaalf brieven overhandigde....

Op huwelijksadvertenties kwamen er gewoonlijk wel twintig, ja soms wel dertig brieven in, maar — honderden brieven, dat was nog nooit gebeurd!...

Hetzelfde ondervonden zijne collega's aan andere postkantoren.

Telkens als Hans Filbert een advertentie liet plaatsen, veranderde hij zijn adres en verzocht hij om de brieven ook telkens weer aan een ander postkantoor te zenden.

In Berlijn zijn veel postkantoren en behalve in de stad zijn er in de voorsteden ook nog een menigte....

In het begin was hij er steeds bang voor, dat deze of gene er in de couranten gewag van zou maken, of kennis zou geven aan de politie, maar de menschen geneerden zich waarschiijnlijk....

En het ging reeds zoo lang goed, hij had nog geen onaangenaamheden ondervonden!....

Het was toch zoo eenvoudig om alle acht dagen een advertentie in een der groote bladen te plaatsen; het was de sekuurste weg, om in korten tijd een vermogend man te worden, als ieder hem per brief vijftig penning aan postzegels zond.

Er waren zooveel, die er inliepen!

Hij taxeerde het gewicht van de tasch, die hij in zijn hand droeg: er waren zeker wel eenige honderden brieven, ja nog veel meer in; dat kon hij wel voelen — dat bracht wel honderd mark op.

Eén ding was lastig: de postzegels weer kwijt te raken, dat ging niet altijd vlot; hij had wel is waar verscheidene kellners en sigarenhandelaars, die hij er van voorzag, maar dat was niet voldoende!

Het was al veel, als iemand voor vijf mark tegelijk nam, en vooral de Wurtembergsche en Beiersche postzegels wilde niemand hebben.

Terwijl Hans Filbert hierover nadacht, zag hij in de

spiegelruit van een sigarenwinkel zijn kleine figuur, gekleed in een licht zomerpak, en hij lachte eens vroolijk om zichzelf....

Het was nu toch een andere tijd als vroeger, toen hij zulke ruiten met spons en zeemleeren lap schoon moest maken!....

Hij ging den winkel binnen.

„Twee sigaren van vijftien penning.”

De winkelier gaf de sigaren en Hans Filbert legde voor vijf mark en tien penning postzegels neer.

„Ik verzoek het overige aan geld terug!”

De winkelier schudde het hoofd en zei:

„Postzegels neem ik niet!”

„Zoo.... en geld heb ik niet!”

Op dit oogenblik kwam een dikke, groote heer den winkel binnen en Hans Filbert wilde zijn postzegels reeds terugnemen; maar opeens bezon hij zich en zei:

„Dan krijgt u eenvoudig geen geld!”

„Dan laat ik een agent halen!”

„Hebt u misschien nog meer postzegels?” vroeg de dikke heer.

Hans Filbert keek hem aan.

„Waarvoor gebruikt u ze?”

„Ik heb iets buiten de stad te betalen en daarom komen ze mij goed te pas; maar ik wil een kleine provisie verdienen!”

„Goed,” zei Hans Filbert lachend, „dat zult u ook. De hoofdzaak is maar, dat ik dien rommel kwijt word!”

Zij gingen met hun beiden naar de woning van Hans.

Daar pakten zij de postzegels (het was voor bijna driehonderd mark) in en toen zei de dikke heer:

„En nu zal ik de tasch, waarin de brieven zijn, die u heden hebt afgehaald, ook meenemen.... men stelt er daar ginds veel belang in.”

„Waar ginds?” vroeg Hans Filbert en werd bleek.

„Op het politiebureau,” zei de andere lachend; „zie hier mijn ambtspenning! Ik ben van de politie.... en weet u, wat u bent?”

Hans keek den spreker aan,

„U bent mijn arrestant!”

II.

„Wilt gij niet werken?” vroeg de rechter.

„Neen.”

„Waarom niet?”

„Waarom.... ik wil niet! Ik gevoel mij daar niet geschikt voor! Ik zie niet in, waarom ik werken zou!... Er zijn zoovelen, die niet werken! Ik kon toch evengoed als graaf geboren zijn, en buitendien, niemand zal er iets in zien, dat ik niet werk.”

„Maar ge gaat geregeld bedelen en bent dikwijls zonder onderdak.”

„Waarom zou ik niet bedelen?... Ik moet bedelen evengoed als een ander, anders lijd ik honger en dat past mij niet!”

„Als ge eten wilt, moet ge werken!”

„Neen, ik wil niet werken! Uit principe niet! Ik zou dat zeer goed kunnen, als ik wilde, maar ik *wil* niet!”

De rechter, die zich over deze brutaliteit verwonderde, vroeg:

„En als ik u nu in de gevangenis laat zetten, wat zegt u dan?”

„Dan wil ik *nóg* niet werken!... Neen, neen, mijnheer de president, ik doe het nu eenmaal niet!”

De rechter kijkt de stukken in.

„Ik lees hier, dat ge het werken ook in de gevangenis geweigerd hebt, en dat ge daarom dikwijls gestraft zijt geworden....

Zeg eens, als ik je nu met een vermaning liet gaan, zonder je straf op te leggen, zou je dan uit erkentelijkheid nog eens over de zaak willen nadenken?”

De sterk naar brandewijn riekende postzegelhandelaar schudde het hoofd en zeide eindelijk:

„Neen, neen, mijnheer de rechter, dat kan ik niet! Mijn begrippen staan vast, en die begrippen zijn: dat ik niet werk! Zou ik op mijn ouden dag dat principe ook nog prijsgeven?... Neen, neen, zeg ik, neen, ik wil u gaarne een genoeg doen, want u ben een goed mensch, edelachtbare, maar werken, werken? Neen!”

„Wel, dan baat mijn redeneeren niet, dan moeten wij je maar weer opsluiten, maar denk toch eens.... ik moet toch ook werken en doe dat met genoeg!”

„Jawel,” zei de postzegelhandelaar met innige overtuiging, „dat verwondert mij ook genoeg!... U moet weten, mijnheer de president, als ik in uw plaats was, dan zou ik mij niet gedurende mijn heele leven met zulke dagdieven, als ik er een ben, willen bemoeien!”

De volgende aflevering (No. 90) bevat:

De Liefdespuist.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

In den ROMAN-, BOEK- en KUNSTHANDEL

Singel 326, Amsterdam, verschijnen de volgende werken:

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER,

— DE GENTLEMAN-DIEF —

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

NICK CARTER

Sensationeele Detective-verhalen

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

Elk nummer een afgerond verhaal

BUFFALO-BILL

DE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN
WOUDLOOPER DOOR HEM ZELF VERTELD

in fraai gekleurden omslag

15 CENT PER NUMMER

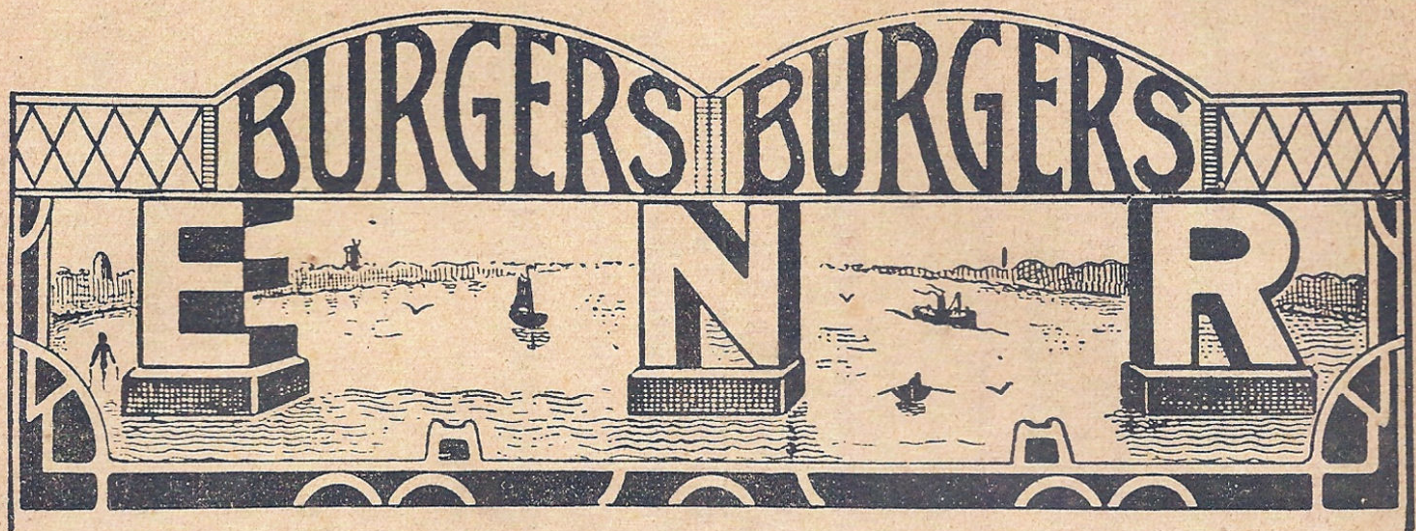
Elk nummer een afgerond verhaal

**Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen,
Kiosken en door den Boekhandel**

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
♫ volwassen, verstandig ♫
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iederem dag. Dwaal niet en
♫ kies een ♫

BURGERS E.N.R.